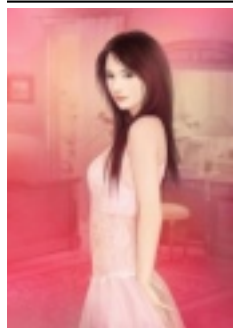

Trêu Ghẹo Em Tối Nghiện

Contents

Trêu Ghẹo Em Tối Nghiện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	29
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	34

Trêu Ghẹo Em Tối Nghiện

Giới thiệu

Oa oa oa! Đối diện vừa tới ở một mảnh nam siêu cấp đẹp mắt a!Ồ ha ha, về sau cô muốn mỗi ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-ghео-em-toi-nghien>

1. Chương 1

Lê gia –Lê Lão ba, có bốn cô con gái nhưng cũng đủ khiến cho ông đau cả đầu—

Đứa lớn –Lê Hương Hương, bộ dạng tròn vo, cá tính thẹn thùng, hướng nội, chỗ khiến cho Lê Lão ba phiền não nhất, chính là con gái thích khóc, lại thích ăn, mà cực yêu thích socola, sở trường là đem đồ ngọt làm bữa ăn chính.

Đứa thứ hai –Lê Hưng Hưng, đừng nhìn nó một bộ dáng gầy yếu, nhưng có được sức bật của gấu tính tình

hỏa bạo khiến người không dám khen tặng, mà chỗ làm cho Lê Lão đầu lo lắng chính là đứa nhỏ tính tình kiêu căng nóng nảy, dường như suốt ngày luôn chân luôn tay không lúc nào chịu yên tĩnh.

Đứa thứ ba –Lê Đồng Đồng, tuy rằng có được một đầu tóc dài đen nhánh, diện mạo cũng thanh thanh tú tú, nhưng là nếu làm nó mất hứng, nó liền ân cần mở miệng liên tiếp hỏi thăm người nhà của người khác, từ tổ tiên cho tới lão thầy, đều có thể lọt vào danh sách ân cần thân thiết hỏi thăm, đây cũng chính là chỗ khiến Lê Lão ba đau cả đầu.

Đứa thứ tư –Lê Tiểu Tiêu là cô con gái Lê Lão ba tha thiết trông cậy, rốt cục cũng có vẻ giống người bình thường một chút, ngọt ngào, đáng yêu, bề ngoài gần như không có gì để soi mói; khuyết điểm lớn nhất chính là đứa con này yêu tiền như mạng, chỉ cần chỗ có tiền, vất vả như thế nào nó đều cố gắng nhảy vào nghiên cứu.

Lê Lão đầu ngồi ở trên sô pha, nhìn bức ảnh chụp trước đây của bốn cô con gái, thương mặt của ông gần đây mây đen (Trương: tám, khuôn mặt)

Ai! Nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm như thế nào đây ? Con gái của ông diện mạo không tệ đi, như thế nào hiện giờ lại biến thành một vấn đề nan giải, nếu các bảo bối không gả ra ngoài, lưu lại ở nhà biến thành ‘lỗi thời’ (gái già =))) thì phải làm sao bây giờ?

Thở dài rất nhiều lần, trong đầu của Lê Lão ba nhanh chóng hoạt động.

Phương pháp tốt nhất chính là — đem các bảo bối gả ra ngoài, để cho các ông xã tương lai dạy dỗ chúng nó!

Trêu chọc em trêu đến chọc nghiên.

Mỗi ngày mỗi ngày.

Chỉ cần có thể nhìn được em.

Đã cảm thấy hôm nay tâm tình tốt bay lên. ...

Cô yêu thích một người.

Đây là bí mật nhỏ của cô, không có ai biết, cũng không ai phát hiện.

Tiểu tâm Lê Đồng Đồng thành thích đi đến bên cửa sổ, bàn tay nhỏ bé vung lên bức màn, khuôn mặt nhỏ nhắn lặng lẽ chui vào, nhìn lên cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Lúc này thời gian vừa đúng lúc sáng sớm, năm giờ 55 phút, giờ giấc không hơn không kém.

Đối diện bên trong cửa sổ có một người đàn ông cao lớn đang đứng, giờ này khắc này chỉ có nửa người dưới bọc một chiếc khăn tắm màu trắng, lộ ra nửa người trên cường tráng.

Cô có thể dễ dàng chứng kiến trên sợi tóc anh từng giọt nước không ngừng rơi xuống, đã biết rõ nhà trọ hai người là gần sát nhau đến cỡ nào.

Bởi vì Lê Đồng Đồng rời nhà ra ngoài mà đọc sách, cho nên phải thuê phòng một người bên ngoài, còn đối với khách trọ trước mặt cũng là mới chuyển vào không lâu.

Mấy cái tuần lễ này, cô một mực ở quan sát anh.

Mỗi ngày, sáng sớm năm giờ 30 phút, anh sẽ theo gian phòng đi ra, tiến vào phòng tắm; năm giờ 55 phút, anh sẽ hoàn tất đánh răng rửa mặt, bắt đầu ở trong phòng khách dùng thiết bị vận động tập thể hình. (TiểuMT: ghé gớm, quá ghé gớm, thật khâm phục chị =))

Cô nhìn, không chuyển mắt mà nhìn nhất cử nhất động của anh, tim thảng thẩn đập nhảy, phảng phất giống như đang làm chuyện xấu, đối với anh tất cả nhìn một phát là thấy hết.

Quan sát anh nhiều ngày như vậy về sau, cô phát hiện cuộc sống của anh rất có quy luật — buổi sáng sáu giờ 20 phút, anh nhất định sẽ đi ra ngoài đến phụ cận để chạy bộ, thời điểm bảy giờ, sẽ tới cửa hàng tiện lợi mua phần báo buổi sáng, rồi đến tiệm kiểu ăn Trung Quốc để ăn điểm tâm, xem báo.

7:30, anh sẽ trở lại chỗ ở tắm rửa, nhẹ nhàng thay đổi quần áo, sau đó tại tám giờ đứng đi ra ngoài.

Đây hết thầy, cô thuộc như lòng bàn tay, thậm chí làm việc và nghỉ ngơi cũng thay đổi giống như hần.

Ở nơi này một tuần lễ, cô phát hiện một bí mật nhỏ khác người đàn ông này trên thực tế lại là giáo sư trường đại học của cô! Hơn nữa là dạy hệ tâm lý chương trình học.

Nói một cách khác, chỉ cần qua hết cái nghỉ đông này, cô có thể lên lớp học tiết của anh rồi!

Nhưng bây giờ cô không có bất kỳ lý do tiếp cận anh, anh cũng không quen biết cô, vì vậy cô chỉ phải mỗi ngày đi theo cước bộ của anh, cùng anh làm đồng dạng sự tình, chờ đợi anh chủ động phát hiện cô.

Lê Đồng Đồng chớp chớp mắt to giống như búp bê, nhìn thời gian, . . . , anh phải đến công viên chạy bộ rồi, vì vậy cô xông vào phòng tắm rửa mặt một phen, thay đổi áo vận động, mặc vào giày thể thao.

Sáu giờ mười lăm phút, vừa vặn, con người giáo hoạt của cô nháy mắt, liền đóng cửa lại hướng công viên cộng đồng bước đi.

Hắc hắc hắc. . . . cô hy vọng có thể mượn cơ hội cùng anh thân quen, nhận thức khách trọ đối diện.

Được rồi, cô thừa nhận cách làm của cô là biến thái một ít, nhưng là cô lần đầu tiên nhìn thấy anh, liền thích cái trắng nõn, nhả nhả của giáo sư đại học rồi.

Hơn nữa anh và giáo sư trường học không giống nhau

Anh còn trẻ, tuấn mỹ; không giống những lão bất tử kia lại phiền phức, thông thái rởm lão con gián. (Tiểu MT: hết nói với chị này)

Anh đối xử mọi người lễ phép, ưu nhã; không giống nhóm lão con gián: đám bọn họ khí diễm rất cao, chỉ biết vênh mặt hất hàm sai khiến.

Cho nên, cô rất không có cốt khí mà luân hãm vào khí chất đặc biệt ưu nhã của anh.

Trong mắt của cô, anh tựa như quý công tử Anh quốc, một đầu tóc ngắn chỉnh tề, phối hợp một trường tuấn nhan nhã nhặn, trên mặt đeo mắt kính sát trùng, có một khí chất ưu nhã giống như quyền sách.

Nếu không phải cô nhìn coi thấy, cô đương nhiên sẽ không phát hiện dáng người cường tráng dưới lớp áo của anh, rắn chắc rồi lại không giống như kẻ cơ bắp kinh khủng.

Nói đến lời nói này, cô chính là yêu thích loại đàn ông như anh!

Bởi vậy, cô tựa như trúng độc biến thái, muốn cùng theo bước chân đằng sau của anh, nhìn xem có thể hay không cùng anh phổ ra một đoạn thầy trò cảm kỳ luyện khúc. (TiểuMT: quá BT đi rồi còn gì nữa)

Cô hít thở sâu một hơi, nhìn xem đồng hồ trên cổ tay, vừa vặn sáu giờ 20 phút.

Trong đầu đều là bản kế hoạch xinh đẹp , ý đồ muốn có một ngày cùng Bạch Mã Hoàng Tử tay trong tay tạo ra một tương lai tốt đẹp hơn.

Chẳng qua là, có đôi khi tốt đẹp chính là tương lai là cùng sự thật nghịch đạo mà đi đấy.

“Tiểu thư, cô theo dõi tôi nhiều cái tuần lễ rồi.” Áo sơ mi phủ màu xanh da trời – Nhâm Duy Kỳ, đột nhiên quay đầu lại nhìn qua cô bé nhỏ nhắn xinh xắn sau lưng.

Cô có một đầu tóc dài đen dày, buộc thành một bó đuôi ngựa to, mặc trên người áo vận động cùng quần đùi, lộ ra chân dài trắng nõn.

Hần không thể phủ nhận, cô xác thực trông đáng yêu thanh tú, ngũ quan đặc biệt thoát nhìn vô cùng tinh xảo.

Thực tế lúc cô nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, có một loại trong trẻo nhưng bộ dáng lại lạnh lùng, cao ngạo giống như đóa hoa hồng đại.

Lê Đồng Đồng không thể không tại trước mặt Nhâm Duy Kỳ dừng lại, nhẹ nhàng cắn môi của mình “Tôi. . . .Tôi nào có theo dõi anh nha?” cô khẩu thị tâm phi nói, đem nói xảo trở thành màu sắc tự vệ.

“Vậy tôi có thể nói, mỗi ngày cùng một thời gian xuất hiện ở trong công viên là tình cờ gặp đúng không?” Nhâm Duy Kỳ bảo trì tính lễ phép mà tươi cười, nhìn qua hai con người lóe lên của Lê Đồng Đồng.

Anh là tốt nghiệp hệ tâm lý học, đương nhiên là hiểu rõ nhược điểm của con người, thực tế anh có một đôi tuế nhân, rất nhanh có thể tìm ra nói dối mờ ám của đối phương.

Giống như cô gái nhỏ trước mắt, ánh mắt của cô không dám nhìn thẳng anh. Tay phải nhẹ nhàng cầm lấy góc áo, biểu hiện người này đang đứng ở trạng thái khẩn trương.

“Không Không có!” Lê Đồng Đồng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vì không để cho bí mật nhỏ của mình bị phát hiện, cô biểu hiện được một chút cũng không thêm để ý. “Có người quy định công viên không thể tới sao? Hơn nữa, ai nói mỗi ngày ở chỗ này vận động chính là theo dõi anh nha?”

“Vậy thật là khéo.” Nhâm Duy Kỳ cười mỉa hai con người. “Tôi hiện tại luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ xong, muốn tới cửa hàng cửa hàng mua đồ rồi.” Hắn không phải đồ dân, đương nhiên đã sớm nhìn ra tâm tư của cô gái nhỏ này.

Anh đã sớm phát hiện cô gái nhỏ này mỗi ngày đều theo đuôi anh đến cửa hàng tiện lợi mua tờ báo buổi sáng, sau đó cùng anh đến tiệm kiểu Trung quốc ăn điểm tâm bữa sáng.

“Hừ!” Lê Đồng Đồng giả bộ không thêm để ý, sợ bị anh nhìn ra tâm tư.

Nhưng dư quang ở khóe mắt cô lại nhìn không được nhìn anh, chỉ thấy hắn nhún nhún vai, thẳng đi lên phía trước đi. Cô quýnh lên, vậy mà hào phóng theo sát ở phía sau mà đi.

Đi vào cửa hàng tiện lợi (Giống shop 24 bên mình vậy), Nhâm Duy Kỳ cầm một phần tờ báo buổi sáng, Lê Đồng Đồng cũng học anh cầm một phần tờ báo buổi sáng.

Anh trả tiền, cô cũng trả tiền; hắn đi ra cửa hàng tiện lợi, cô cũng đi theo phía sau của anh.

Nhâm Duy Kỳ ngược lại không nghĩ là sẽ có cái gì không tốt, chẳng qua là người nghiên cứu loại tâm lý nhiều năm như vậy, nhưng là lần đầu nhìn thấy nhân tính thẳng thắn như vậy, biểu hiện ngay thẳng, hết lần này tới lần khác trong miệng rồi lại không thành thật mà phủ nhận.

Cho nên anh muốn nhìn một chút xem cô có thể kiên trì đến mức nào, cũng cố ý giả bộ không thêm để ý.

Quả nhiên, cô lại cùng hắn đến tiệm ăn sáng.

Anh chọn trứng bánh thêm sữa đậu nành, cô chọn sandwich thêm trà sữa. Không giống là, cô hôm nay không có ngồi ở phía sau anh, mà là trực tiếp hào phóng ngồi ở trước mặt của anh.

Trên mặt của cô biểu lộ khiêu khích, một bộ thần sắc “Anh làm khó dễ gì được tôi”. Anh hướng cô cười khê thoảng một phát, mở ra báo chí, vừa ăn trứng bánh, một bên nhìn xem tin tức hôm nay.

Hừ, không thú vị! Cô còn tưởng rằng anh sẽ đề ra nghi vấn thân thể cùng tư liệu của cô, không nghĩ tới cơ hồ đem cô trở thành người qua đường, phẳng phất không có đem cô để vào mắt.

Cuối cùng, Lê Đồng Đồng nhìn không được thả sandwich trên tay xuống, trừng mắt Nhâm Duy Kỳ xem báo chí trước mắt.

Anh đương nhiên hiểu rõ cô đang quan sát mình, dùng biểu lộ kinh ngạc nhìn cô. “Ồ, thật đúng là khéo a! Chúng ta tại tiệm ăn bữa sáng cũng chạm mặt rồi.”

“Nơi này là nơi công cộng, có người quy định không thể tới sao?” Lê Đồng Đồng miệng tuy nhiên lợi hại, nhưng trong lòng của cô cũng không phải nghĩ như vậy.

Cô căn bản không muốn khí điểm như vậy theo sát anh nói chuyện, chẳng qua là trời sinh miệng rất nhanh mà ứng đáp với người khác.

“Tôi đây có phải hay không có thể nói, tôi cùng cô rất có duyên phận?” Anh buông báo chí, hướng cô cười nhạt một tiếng.

Anh phát hiện phản ứng của cô nhảy bèn, chẳng qua là phương thức suy tính của cô trái ngược với biểu đạt làm anh muốn bật cười. Cái loại con nít nói dối này dùng phương thức không cách thức này để che lấp, lại làm cho anh nhìn không được muốn trêu chọc cô.

“Chính là đời trước anh đốt quá nhiều nhang, mới có thể gặp gỡ bốn tiểu thư.” Lê Đồng Đồng dùng ngữ khí huênh hoang mà trả lời, một đôi mắt xinh đẹp hé ra ánh mắt quật cường không ai có thể bắt nạt.

Phốc cô bé này thú vị cực kỳ!

Nhâm Duy Kỳ nghiêm túc xem kỹ tướng mạo Lê Đồng Đồng, cô trắng tinh, có một khuôn mặt trái xoan không tỳ vết, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, lộ ra cái trán mượt mà no đủ, con mắt màu đen rạng rỡ lóe, phối hợp cái mũi khéo léo cùng với cánh môi đầy đặn.

Tuy nhiên cô không phải tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng là giai nhân thanh tú. Chỉ có điều trong mắt cô có một chút quật cường, lộ bỏ bộ dáng vốn nhu nhược của cô, phòng bị nhiều như châm đâm.

Nếu nói là cô là một đoá hoa bách hợp, thì hình dung cô như đoá hoa hồng trắng thì thích hợp hơn.

“Cô quan sát tôi rất nhiều ngày, có hay không một chút thu hoạch?” Anh chọn lông mày nhìn cô, xấu xa mà khơi mào khoe miệng, muốn nghe phản ứng của cô.

Anh không phải đồ dẫn, sớm biết cô theo dõi anh vài ngày rồi, anh cho rằng cô là người ái mộ anh, nhưng cô thủy chung cùng anh duy trì một khoảng cách, không có không có làm ra bất luận động tác điên cuồng.

Cô nhếch cánh môi, nếu là mở miệng lời mà nói..., chính là không đánh đã khai, nói rõ là ở theo dõi hẩn!

“Anh dát vàng trên mặt rồi.” (Quá huênh hoang, tự đề ỉnh) Lê Đồng Đồng hất mặt nhỏ nhắn qua một bên, một bộ dáng đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận. “Tôi làm sao sẽ đi theo dõi một ông già?”

Ông già?! Lông mi Nhâm Duy Kỳ giật giật. Anh chẳng qua chỉ ba hai tuổi, toàn thân cao thấp tản ra khỏe mạnh, khí tức cường tráng, ở đâu như ông già? =))

“Anh có phải hay không quá lâu không có giao bạn gái, cho nên mới phải nghĩ ngợi lung tung.” Nhìn biểu lộ sững sờ của anh, cô tinh nghịch mà suy đoán.

Ít nhất lúc cô quan sát anh, nhà trọ anh chưa từng có phụ nữ tiến vào chiếm giữ qua.

Nhâm Duy Kỳ toét ra một tươi cười, tu dưỡng gia giáo để lại cho anh tính cách không hề phần nộ. “Thật có lỗi, điểm ấy lại để cho cô thất vọng rồi.”

“Cái gì?!” Lê Đồng Đồng vừa nghe đến Nhâm Duy Kỳ tự tin đáp lại, hai con ngươi tròng tròn hơn. “Chẳng lẽ anh có bạn gái?”

Không thể nào? Cô còn muốn đeo đuổi anh a!

“Tôi đã đính hôn.” Nhâm Duy Kỳ lộ ra ngón áp út của tay trái. “Cho nên tôi làm việc và nghỉ ngơi bình thường, sinh hoạt cá nhân cũng bình thường.”

Làm cái quỷ gì? Anh đã đính hôn? !

Có làm hay không à? Tại sao không có người nói cho cô biết chuyện này? Sắc mặt cô một hồi bạch, một hồi xanh, một đôi con ngươi ai oán mà trừng mắt anh.

“Anh gạt người, anh rõ ràng đều là ở nhà một mình!” Lê Đồng Đồng cau mày nói, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay Nhâm Duy Kỳ. “Chiếc nhẫn này nhất định là vật phẩm trang sức!”

“Cô làm sao biết tôi ở nhà một mình?” biểu lộ trên mặt Nhâm Kỳ Duy phút chốc biến thành nghiêm túc. “Cô rình coi tôi?”

Anh như thế nào không biết mình đã thành đối tượng bị rình coi?!

“Anh.” Lê Đồng Đồng giãy giụa bị Nhâm Duy Kỳ kiềm chế bàn tay nhỏ bé, nhất thời hoảng hốt liền từ trên vị trí đứng lên.

Mặc kệ á! Cô yêu thích anh gần một tháng rồi, anh sao có thể có loại sinh vật “vị hôn thê” này?

“Nói rõ ràng!” Anh cau lông mày hỏi.

“Không đâu!” Cô cùng anh ở trong tiệm ăn sáng giăng co, rước lấy không ít nhìn chăm chú của người bên ngoài.

Nhâm Duy Kỳ thấy tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, vì vậy chỉ phải giao hết tiền, lôi kéo Lê Đồng Đồng đi ra khỏi tiệm ăn sáng.

Anh nhất định phải đem sự tình làm rõ ràng! Tránh khỏi đến lúc bằng ghi hình bị đưa ra thị trường, anh sẽ không biết chính mình trở thành nam nhân vật chính miễn phí.

Sự tình chệch đường ray rồi!

Lê Đồng Đồng căn bản không biết rõ sự tình sẽ tiến triển được nhanh như vậy nhanh đến mức đã tiến vào trong căn hộ của anh.

Nhà trọ Nhâm Duy Kỳ giống như bình thường cô hay chứng kiến, sạch sẽ, đơn giản, trong phòng khách chỉ có một bộ ghế sofa, TV, bộ loa lớn, phía trước là khay trà bằng thủy tinh, phía dưới là thảm mềm mại, mà đối thành một bên thì để máy tập thể hình.

Nhìn bên trong xa hơn, thì là phòng bếp sạch sẽ, trên bàn còn tản ra từng trận mùi thơm của cà phê.

Đây cũng là cà phê anh vừa mới pha đi ra ngoài, thì ra anh sẽ trước pha xong cà phê, sau đó cất vào bình thủy, mang đến trường học nhấm nháp.

Hậu cô lại hiểu thêm cuộc sống của anh một chút rồi. (Hậu là một câu chửi thề của người TQ)

“Ngồi.” Nhâm Duy Kỳ gặp trên mặt Lê Đồng Đồng không có chút nào sợ hãi, đi vào phòng bếp rót một ly sữa bò cho cô. “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Lê Đồng Đồng có chút đứng ngồi không yên, cô không nghĩ tới chính mình nhìn coi lại bị để lộ. Hơn nữa, cô còn ngốc đến đem sự thật nói cho anh biết.

Lê Đồng Đồng người là ngu ngốc a...! Cô thậm chí mình “nhanh miệng”.

“Vì cái gì cô biết rõ tôi ở nhà một mình?” Nhâm Duy Kỳ mị con mắt nhìn qua tướng mạo thanh tú của Lê Đồng Đồng, phát hiện cô cúi đầu xuống, ánh mắt căn bản không dám nhìn thẳng anh.

“Theo lẽ thường phán đoán đi!” Lê Đồng Đồng nhỏ giọng trả lời, ánh mắt chính là không dám nhìn lấy Nhâm Duy Kỳ. “Như anh loại ông già này, sẽ sớm như vậy liền rời giường, nhưng lại đi công viên chạy bộ, đến tiện lợi cửa hàng mua tờ báo buổi sáng, ăn bữa sáng xong vừa rồi cũng không có mua phần ăn cho những người khác, cho nên tôi phán định anh nhất định ở một mình!”

Hậu cô thật sự quá thông minh! Không nghĩ tới tùy tiện nghĩ, cũng có thể nghĩ ra cái cớ hay như vậy.

Nếu như anh là người bình thường, có lẽ sẽ vì cô ngồi ở đây bị lời nói của cô hù dọa; nhưng hẳn học tâm lý nhân loại lâu như vậy, dấu hiệu cô bé này biểu hiện ra ngoài một chút cũng không giống như đang nói lời nói thật.

“Cô nói chuyện trước sau mâu thuẫn.” Nhâm Duy Kỳ mút một ngụm cà phê, khiêu mi nhìn qua Lê Đồng Đồng. “Nếu như cô không có chú ý tôi, cô làm sao sẽ biết rõ tôi mỗi ngày đến công viên luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, đến tiệm ăn sáng ăn điểm tâm, lại không mua thêm bữa ăn sáng?”

Cái này, Lê Đồng Đồng cứng miệng khó trả lời, chỉ có thể nhanh như chớp mà chuyển con mắt màu đen.

Đàn ông này làm gì mỗi lần đều muốn đâm phá lời nói dối của cô vậy? Đầu nhỏ của cô nghĩ ra ngàn vạn cái cớ, nhưng không có lý do nào có sức thuyết phục người tin tưởng.

“Ai bảo tôi mỗi ngày đều gặp được anh?” Lê Đồng Đồng tìm một cái lý. “Nếu không phải mỗi ngày đều nhìn thấy anh, ấn tượng tôi đối với anh cũng sẽ không khắc sâu như vậy.”

Đây là lời thật lòng của cô. Nếu không phải nhìn thấy khí chất ưu nhã của anh, cô sẽ không như một người biến thái, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn coi giám thị nhất cử nhất động của anh.

“Cái này nói đi nói lại, toàn bộ đều là lỗi của tôi sao?” Nhâm Duy Kỳ cũng không có giận dữ, chẳng qua là hiếu kỳ cô bé phản ứng thông minh này.

Lê Đồng Đồng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hừ một tiếng. “Bằng không là lỗi của tôi sao? Hơn nữa anh tùy tiện dẫn tôi tới đến nhà trọ của anh, tỏ vẻ trong lòng anh còn có ý đồ bất lương.”

“Phốc ” hần nhin không được PHỤT nở nụ cười một tiếng. “Cô bé nhỏ, sức tưởng tượng của cô quá phong phú.”

Trải qua nhắc nhở của cô, anh mới phát hiện mình làm ra quyết định sai lầm.

Anh xác thực không nên đem cô vào nhà trọ chính mình, huống chi bây giờ anh đang đứng ở địa vị giáo viên, nếu bị người khác trông thấy, chỉ sợ đối với danh dự anh cũng không nên.

“Thế nhưng là cái này rõ ràng là sự thật.” Lê Đồng Đồng chu cái miệng nhỏ nhắn, tuy nhiên trong nội tâm có chút thoải mái, không nghĩ tới nhanh như vậy có thể xâm lấn nhà trọ anh.

Hắc hắc, nhân họa đắc phúc á! (Trong họa có phúc)

“Được rồi, tôi hướng cô xin lỗi! Tôi không nên to gan như vậy đem cô về nhà trọ của tôi, vì biểu đạt áy náy của tôi, tôi tiến đưa cô tới cửa, hi vọng cô lần sau không nên to gan như vậy, cùng một cái ông già lạ lẫm về nhà.” Nhâm Duy Kỳ từ trên ghế salon đứng lên, chuẩn bị mời cô ly khai nhà trọ chính mình .

“Anh, anh là như thế nào vậy? Đem tôi giống như tiểu Cầu dụ dỗ đến, không cần tôi thì muốn đem tôi đá văng?” Lê Đồng Đồng mất hứng trừng Nhâm Duy Kỳ liếc.

“Cô bé nhỏ, vậy cô muốn tôi làm sao bây giờ?” Anh không phải là già rồi chứ, như thế nào cảm thấy cùng cô bé nhỏ này khó giao tiếp như vậy?

Lê Đồng Đồng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, rất chân thành mà dùng sức suy nghĩ. “Mời tôi ăn cơm, coi như đền tội.” Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn con mắt màu đen thẳng thắn mê người của anh.

Nhâm Duy Kỳ vốn là sừng sốt một chút, phản ứng của cô xác thực vượt qua ngoài dự liệu của anh, yêu cầu của cô dĩ nhiên là cùng anh tiếp tục dây dưa? Cô bé này đặc biệt khiến cho anh chú ý đến.

“OK, tôi đáp ứng cô.” Nhâm Duy Kỳ bất đắc dĩ buông tay, gặp được cái cô bé đặc biệt này, anh nhận thua. “Tôi là Nhâm Duy Kỳ, là X lớn giáo sư.” (X lớn là tên trường)

“Thật là khéo, tôi cũng là sinh viên X lớn.” Hắc hắc, một chút cũng không khéo! Cô đã sớm đem lai lịch của anh nắm rõ ràng rồi. “Tôi là Lê Đồng Đồng, về sau mời chỉ giáo nhiều hơn á!”

Nhâm Duy Kỳ biến sắc, thì ra cô bé trước mắt là sinh viên X lớn? Nói một cách khác, có lẽ cô cũng là trong các số đông sinh viên của anh?

Nhâm Duy Kỳ cảm thấy sáng nay chuyện đã xảy ra vô cùng quỷ dị, tựa hồ bên trong tối tăm đã chỉ định nhất định....

Không sai! Câu chuyện kể tiếp, chính là gút mắc liên lụy không rõ của Nhâm Duy Kỳ cùng Lê Đồng Đồng

2. Chương 2

Nhâm Duy Kỳ không nghĩ tới Lê Đồng Đồng tựa như kẹo cao su bám lấy anh, từ ngày đó cùng cô gặp nhau về sau, cô sẽ không mong muốn mà xuất hiện ở trước mặt của anh, không giống lúc trước chỉ biết yên lặng đi theo phía sau anh.

Tình huống ở trường học coi như tốt, bởi vì anh tiếp nhận giáo chức không bao lâu, cô cũng không có giờ lên lớp của anh, chẳng qua là ngẫu nhiên cô không có giờ học trên lớp sẽ đến dự thính(*)

(*) nghe Nhâm Duy Kỳ giảng giải về tâm lý học.

Chẳng qua là lúc cô đến dự thính, luôn ý vào chính mình khéo mồm khéo miệng, mới mở miệng chính là hỏi một ít vấn đề kỳ lạ quý hiếm cổ quái, nếu không chính là cố ý tìm hấn gây phiền phức, thì chính là thử khả năng phản ứng của anh.

Nhưng mà anh cũng không phải đèn đã cạn dầu, đối với vấn đề của cô luôn rất nhanh mà trả lời, không có bị cái cô bé quý quái này hù cho cứng họng.

Nhưng mà khóa hôm nay, anh cũng không có nhìn thấy Lê Đồng Đồng trong đám học sinh của mình.

Reng reng reng

Tan lớp, sau khi Nhâm Duy Kỳ thu thập sách vở, cùng các tiếng kêu gọi của học sinh, rời khỏi phòng học, đi vào phòng nghiên cứu của mình.

Nhưng vào lúc này, một nữ học sinh tướng mạo diễm lệ phong tình vạn chủng đi vào trước mặt của anh, trên tay còn cầm cơm hộp tinh xảo.

Không sợ ánh mắt của mọi người, nữ học sinh trực tiếp đưa lên cơm hộp, còn dùng ánh mắt kiêu mị mà đưa anh một cái mị sóng.

“Giáo sư Nhậm, đây là em thuận tiện làm, hi vọng giáo sư có thể nếm thử.” Nữ học sinh hào phóng mà hướng hấn triển khai nét mặt tươi cười, còn cố ý chen lấn phơi bày rãnh giữa ở trước ngực.

Hay nói giỡn, khó có được cơ hội trường học có một giáo sư nam trẻ trung, nhã nhặn tuấn tú, các nữ học sinh xuân tình nhộn nhạo đương nhiên phải nắm chắc cơ hội tốt như vậy

Huống chi cô học đại học năm thứ tư, chỉ cần năm này là tốt nghiệp, nên cố gắng làm tốt mới có thể thuận lợi cùng giáo sư tướng mạo không tệ này hẹn hò rồi đấy!

Tính toán đều xong cả rồi, liền thiếu tới cửa thực hiện thôi.....

Vừa hay Lê Đồng Đồng không có tiết chạy tới phòng nghiên cứu của Nhâm Duy Kỳ thì đụng phải cảnh này

Không nghĩ tới cũng có nữ học sinh vừa ý Nhâm Duy Kỳ, nói rõ chính là muốn cùng cô đoạt nam nhân! Có lầm hay không nha? Nhưng anh là côn hinh thấy trước a!

Khi anh còn chưa tới trường học dạy học, cô liền phí hết tâm tư điều tra anh, há lại cho cái mê trai luôn đem đàn ông trở thành công cụ để bổ sung âm dương cướp đi? Cô không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Gần nhất tin tức có nói, đồ vật có lai lịch không rõ không nên ăn, tránh khỏi nguy cơ bị viêm dạ dày.” Lê Đồng Đồng đi đến bên cạnh Nhâm Duy Kỳ, hai con người lạnh lùng trừng mắt nhìn Hà Lệ Lệ giả vờ ân cần tốt bụng.

“Lê Đồng Đồng!” Hà Lệ Lệ đương nhiên quen biết Lê Đồng Đồng, hai người chẳng những là bạn học cùng lớp, mà chết cái lại là cây đinh trong mắt lẫn nhau.

Lại nói ân oán của hai người, bắt đầu tại giải thi đấu tuyển chọn hoa hậu giảng đường vào hàng năm, tuy nhiên tướng mạo Hà Lệ Lệ đẹp đẽ, đáng người nóng bỏng, làm người cũng hiểu được khách sáo nịnh bợ, nhưng hoa hậu giảng đường hàng năm luôn bị Lê Đồng Đồng đoạt đi, làm cho cô tức giận đến nghiến răng.

Hà Lệ Lệ không rõ, Lê Đồng Đồng chẳng qua là tướng mạo thanh tú, nói chuyện trực tiếp thẳng thắn lại không trang điểm, thậm chí vui buồn trong lòng cũng đều không che dấu được, nói chuyện được kẹp sủng với một cây gậy, loại con gái này làm sao sẽ đạt được vinh dự hoa hậu giảng đường? Cho nên Hà Lệ Lệ luôn luôn không có cam lòng.

Mà ngay cả hiện tại cô đến nịnh bợ giáo sư Nhậm, Lê Đồng Đồng này lại đến làm kỳ đà cản mũi

“Có chuyện gì sao? Bạn học Hà.” Lê Đồng Đồng cười mị hai mắt, chính là cố ý muốn bóng đèn.

“Cô không thấy được tôi đang cùng giáo sư Nhậm nói chuyện sao?” Hà Lệ Lệ không vui trừng mắt Lê Đồng Đồng, trông mắt đều nhanh trừng đi ra.”Cái người như cô có hiểu lễ phép hay không?”

Lê Đồng Đồng liếc Hà Lệ Lệ, cười lạnh một tiếng.”Tôi đương nhiên hiểu được lễ phép, nhưng chính là không hiểu phải lễ phép với sinh vật biển thì phải như thế nào thôi.”

“Sinh vật biển?” Hà Lệ Lệ không hiểu mà nhăn đầu lông mày lại, không biết ý ám chỉ cô là vật gì.

“Đồ bạch tuộc tám tua.” Lê Đồng Đồng cũng không keo kiệt đại giải thích nghi hoặc cho bạn học nghe.

Sắc mặt Hà Lệ Lệ một hồi đỏ, một hồi trắng, tức giận đến nghiến răng.

Nhâm Duy Kỳ dùng sức nín cười, không nghĩ tới Lê Đồng Đồng mắng chửi người thật kinh điển như thế, hơn nữa lại rất giàu ý tưởng, làm anh thiếu chút nữa bật cười lên tiếng.

“Lê Đồng Đồng, cô là cố ý tìm tôi gây phiền phức sao?” Hà Lệ Lệ bất chấp hình tượng, trừng mắt Lê Đồng Đồng thét lên.

Lê Đồng Đồng nhún nhún vai, cô từ trước đến nay không ngại người khác oán hận cô, thực tế cái bạch tuộc tám tua này dám cùng cô tranh đàn ông...Hừ, cô đương nhiên cũng không để ý đến mặt mũi của Hà Lệ Lệ.

“Vậy cô là cố ý đến tìm giáo sư phiền phức sao?” Lê Đồng Đồng miễn cưỡng nhìn Hà Lệ Lệ liếc. “Hay là cô cảm thấy người ở đây ít, muốn tập kích giáo sư Nhậm?”

Hà Lệ Lệ mặt thối, không nghĩ tới kế hoạch cuối cùng của chính mình bị Lê Đồng Đồng nhìn thấu.

Không sai, cô xác thực muốn thừa dịp lúc bốn phía không người, đem người giáo sư thoát nhìn thực trẻ tuổi này đẩy mạnh anh đến phòng nghiên cứu cá nhân, kế tiếp có thể cái này cái kia.

Ai biết nữa đường chạy ra một cái Trình Giảo Kim, ngăn trở kế hoạch của cô.

“Tôi...tôi mới không có loại ý nghĩ này.”

Hà Lệ Lệ then quá hoá giận mà đã quên mục đích của mình, đem cơm hộp trên tay nhét vào trên tay Nhâm Duy Kỳ, quay đầu rời đi.

Lê Đồng Đồng hướng Hà Lệ Lệ bóng lưng làm một cái mặt quỷ, cuối cùng quay đầu lại nhìn Nhâm Duy Kỳ không nói tiếng nào.

Anh đang cúi đầu nhìn qua động tác ngây thơ của cô, khóe miệng giơ lên một đường cong.

“Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ.” Lê Đồng Đồng biểu hiện ra một bộ dạng tiêu sái, trên thực tế trong lòng của cô đang tại reo hò lấy

Nhanh mở miệng nói muốn cảm ơn cô, sau đó mời cô một cuộc hẹn! Trong mắt Lê Đồng Đồng có hy vọng tha thiết.

Nhâm Duy Kỳ khẽ cười một tiếng, quay người mở cửa phòng nghiên cứu ra, “Muốn vào đến uống ly cà phê sao?”

“Muốn!” Lê Đồng Đồng không cực tuyệt, dùng sức gật đầu. Mục đích của cô chính là vì tiếp cận anh, hôm nay có cơ hội như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua.

Nhâm Duy Kỳ thủy chung duy trì lấy dáng tươi cười, con người lại hiện lên một vòng lợi hại.

Ai chơi tâm cơ, đáp án còn chưa rõ.

Phòng nghiên cứu của Nhâm Duy Kỳ rất đơn giản, hơn nữa phòng cũng không lớn lắm, chỉ để vào một bàn máy vi tính, được trang bị máy vi tính cơ bản, còn có một ghế dài, bàn trà, cùng với vài cái ghế dựa, được sửa sang lại vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ.

Nhâm Duy Kỳ nhẹ nhàng đóng cửa lại, gian phòng nhỏ nhỏ chỉ có hai người bọn họ.

“Chỗ này của tôi chỉ có tự chính mình mang cà phê đến.” Nhâm Duy Kỳ mở ra bình thủy, một cốc hương cà phê nồng đậm thoát ra trôi nổi ở không trung, tản ra bốn phía

Lê Đồng Đồng nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình không thèm để ý. Tiếp nhận cái ly trong tay anh, cô mút một ngụm, hương cà phê thuần khiết tại trong miệng tản ra, một đôi con người xinh đẹp nhìn qua anh.

“Không nghĩ tới giáo sư Nhậm được hoan nghênh như vậy!” thanh âm Lê Đồng Đồng có chút chua chát, giơ lên lông mày nói.

Nhâm Duy Kỳ khẽ cười một tiếng, mút một ngụm cà phê nóng. “Tôi còn phải cảm ơn cô ra tay cứu giúp! Nếu không phải có cô, tôi còn thật sự không biết nên như thế nào cự tuyệt các cô ấy.”

Kỳ thật anh tới trường đại học này đảm nhiệm việc dạy học, cũng có một đồng chuyện đầu đầu.

Như là thường thường bị nữ học sinh dây dưa, bằng không chính là trong thời gian nghỉ ngơi bị các cô bé tặng quà bày tỏ tình cảm, cơm hộp, đôi khi còn có điểm tâm đi kèm....

Anh dạy học tại trường học vài năm rồi, lần đầu bị nhiệt tình cùng nghị lực của các nữ học sinh trường này hù dọa.

Nhưng mà khó có được chính là, anh ngược lại là không có bị Lê Đồng Đồng hù đến, ngược lại cảm thấy phản ứng của cô cùng cô gái bình thường là không giống nhau, gặp anh sẽ không xấu hổ, khiếp đảm, thậm chí còn nói dối một cách tự tin, tìm được một đồng lý do.

“Anh không cự tuyệt các cô ấy, chẳng lẽ anh rất hưởng thụ loại cảm giác này sao?” Hừ, cái sắc lang chết tiệt này! Thì đã biết rõ anh cũng rất yêu thích loại cảm giác bị vây quanh này.

“Tôi đối với học sinh của chính mình không có hứng thú.” khoe miệng Nhâm Duy Kỳ giờ lên cười khê, lạnh nhạt giải thích.

Cái gì?! Lê Đồng Đồng trừng lớn hai con ngươi nhìn qua Nhâm Duy Kỳ, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nếu như hẳn thật đúng cảm thấy không có hứng thú với học sinh, nói một cách khác, anh đối với cô cũng không có bất cứ hứng thú gì đúng không?

Tại sao có thể á! Cô ưa thích anh a!

Nếu như anh đối với cô một điểm phản ứng đều không có, vậy cô tới lúc nào mới có thể bày tỏ tâm ý cho anh thấy đây?

Ai hừm, thật phiền ah! Lê Đồng Đồng ảo não khê cắn cánh môi.

Nhâm Duy Kỳ ngược mắt, vừa hay nhìn thấy biểu tình của Lê Đồng Đồng, phát hiện cô đang buồn rầu mà cắn môi dưới, biểu tình thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Quen biết cô mấy ngày nay, anh phát hiện cô mỗi lần phải cố gắng che dấu tâm tình của mình, trên mặt đều tiết lộ ý nghĩ của cô, một điểm làm ra vẻ che dấu cũng không thoát.

“Cái kia. . . . Anh thích gì dạng con gái như thế nào?” Lê Đồng Đồng tính toán trong lòng hồi lâu, qua tiếp mấy tháng cô sẽ tốt nghiệp, đến lúc đó cô cũng không phải là học sinh của anh rồi, mà anh, sẽ thích cô chứ?

Đang uống cà phê Nhâm Duy Kỳ thiếu chút nữa bị sặc, một chút cũng không nghĩ tới Lê Đồng Đồng sẽ trực tiếp ra chiêu.

Anh đương nhiên hiểu rõ ý của cô, hỏi anh câu này, anh có chút hoài nghi, động cơ của cô tuyệt không thuần khiết.

“Cô vì cái gì hỏi cái vấn đề này?”

Chẳng biết tại sao, Nhâm Duy Kỳ khó thu hồi được bộ dáng khôn khéo lúc bình thường, mơ hồ nảy sinh trận chiến cùng Lê Đồng Đồng, mục đích đúng là muốn trên chọc cô, muốn nhìn nhiều biểu tình trên mặt cô.

Anh là thật không hiểu hay là giả không hiểu à? Lê Đồng Đồng vò vò góc áo, tuyệt không như lúc cô bình thường.

“Tôi chỉ là hiếu kỳ” cô chu cái miệng nhỏ nhắn, đơn giản chỉ muốn cậy mạnh mà đổi giọng: “Tiêu chuẩn của anh đối với con gái.”

Kỳ thật, cô rất muốn hỏi anh, cô không đủ điều kiện sao?

Thế nhưng là giới hạn trong sự khiêm tốn của con gái, cô cũng không có nói cho anh biết, kỳ thật cô rình coi anh thật lâu, thậm chí còn từng chút từng chút mà yêu mến anh.

Nhâm Duy Kỳ gơ lên tươi cười xấu xa, lộ ra tay trái ngón áp út. “Cô cảm thấy cái này đại biểu có ý tứ gì? Hay là cô quên đi sự thật trên ngón tay này của tôi?”

Lê Đồng Đồng nháy mắt to, rất chân thành mà nhìn nhẩn trên ngón áp út, cuối cùng thở hắt vì kinh ngạc.

Đó là một cái nhẫn kim cương. Bình thường sẽ mang tại ngón áp út, biểu hiện anh sẽ kết hôn?!

Không thể nào? Như vậy vừa vặn hả? Cô nhẩn lại hai đạo lông mày đẹp, trên mặt lập tức xuất hiện biểu tình khó coi.

Mặc dù lần thứ nhất cô cùng anh giao nhau, anh liền chỉ ra cái này cho cô xem, anh cũng không có nghiêm túc giải thích, không nghĩ tới hôm nay anh lần nữa lại đưa ra cho cô xem, anh thật sự không sợ chết sao?

Hắn không nghĩ tới trêu chọc cô như vậy thật vui, trên khuôn mặt nhỏ nhẩn xuất hiện biểu tình phức tạp như vậy, lại để cho ấn tượng của anh đối với cô càng thêm khắc sâu.

Hơn nữa phản ứng của cô cơ hồ là choáng váng, không có bất kỳ hưởng ứng.

“Anh anh anh anh anh.” Cô thật vất vả tìm về thanh âm của mình, lại cà lăm rất nghiêm trọng. “Anh kết hôn?”

Nhâm Duy Kỳ cười không đáp, chẳng qua là nhún nhún vai, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Không có khả năng!” Lê Đồng Đồng cắn môi dưới, phủ nhận vấn đề này. “Là đính hôn.”

Vì để cho chính mình không triệt để hết hy vọng, cô lại ình một hy vọng.

“Cô rất chú ý ta có phải là độc thân?” Nhâm Duy Kỳ giả bộ kinh ngạc, con mắt màu đen ôn nhu nhìn qua Lê Đồng Đồng.

Lê Đồng Đồng dè xuống bắt an trong lòng, hít thở sâu một hơi, sau đó quật cường mở miệng: “Tôi là sợ anh làm xằng làm bậy, hưởng thụ tư vị bị nữ học sinh vờn quanh, nhưng mà trên tay anh đã có nhẫn cưới, đại biểu anh chắc có lẽ không xằng bậy!”

Ai biết trong lòng của cô lúc này có trăm mối cảm xúc ngổn ngang cỡ nào, ô ô. Trên tay của anh có nhẫn rất rất đáng ghét nha!

Nhâm Duy Kỳ cố ý không công bố đáp án, kỳ thật nhẩn trên tay hắn chẳng qua là dùng để che dấu tai mắt người đẩy, nhằm giảm bớt nữ học sinh tìm cơ hội tới cửa thôi.

“Tôi Tôi đột nhiên nghĩ đến tôi có chuyện, tôi về trước phòng học.” Lê Đồng Đồng đứng dậy, bước chân lảo đảo mà vội vàng rời đi.

Trong con người của Nhâm Duy Kỳ chất chứa ôn nhu, hiện lên quang mang đầy hứng thú.

Không nghĩ tới, khi dễ cô như vậy mà làm cho tâm tình của anh thay đổi tốt như vậy.

Xem ra thời gian sau này anh ở đây trường đại học này dạy học, sẽ thú vị nhiều hơn.

Giận dữ, giận dữ!

Lê Đồng Đồng hiện tại phi thường giận dữ, không nghĩ tới Nhâm Duy Kỳ thật sự có vị hôn thê, sự thành thật của anh, làm cho cô lúc này cảm giác ngực vô cùng phiền muộn.

Sớm biết như vậy cô cũng đừng có hỏi anh vấn đề ngu ngốc như vậy, hại cô biết tới đáp án, trong nội tâm giống như có cây đâm, luôn canh cánh trong lòng.

Lê Đồng Đồng một người trở lại nhà trọ chính mình, liền khóa buổi chiều cũng không lên, trong đầu đều là lời nói của Nhâm Duy Kỳ..., cùng với chiếc nhẫn trên tay anh

Cô cho rằng đã kích như vậy cô có thể tiếp nhận, nhưng là hoàn toàn không nghĩ tới, trải qua nhiều tiếng đồng hồ, cô còn không cách nào theo như trong rung động tự nhảy thoát ra, trong đầu đều là chuyện anh có vị hôn thê. . . .

Thế nhưng là, cô nhớ rõ không lâu đi qua nhà trọ của anh, cũng không có phát hiện có đồ dùng con gái nha!
Cô nôn nóng mà trong phòng không ngừng dạo bước, lâm vào trầm tư buồn rầu .

Hay là.Cô lại tiến vào trong căn hộ anh, tìm ra chân tướng sự thật? !

Bằng không cô còn nghĩ ngợi lung tung như vậy xuống dưới, suy nghĩ nát óc cũng sẽ không có bất luận cái đáp án gì.

Hít thở sâu một hơi, Lê Đồng Đồng quyết định đêm nay đi tìm hiểu nhà trọ của Nhâm Duy Kỳ .

Cô tùy tiện nắm lên một quyển sách giáo khoa, mặc lên áo khoác, lao ra nhà trọ chính mình, liền thẳng đến nhà trọ của Nhâm Duy Kỳ .

Không cần năm phút đồng hồ, cô đi tới bên ngoài nhà trọ của anh, không chút do dự dè xuống chuông cửa.

Chuông cửa vang lên hồi lâu, một mực không có ai hưởng ứng.

A...! Lúc cô đi ra ngoài đã quên nhìn anh có hay không đã quay về nhà trọ, hiện tại đi tay không một chuyến rồi? (Không thể thu thập manh mối)

Tựa như cả thế kỷ trôi qua, ngay tại Lê Đồng Đồng muốn buông tha cho, lúc chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, trong cửa vang lên tiếng thanh âm mở khóa

Nhâm Duy Kỳ lộ ra nửa người trên cường tráng , nửa người dưới chỉ dùng khăn tắm màu trắng vây quanh, một đầu tóc đen còn ướt đầm dề, giọt nước không ngừng dọc theo lồng ngực cường tráng của anh chảy xuống.

“Đồng Đồng?” Anh không nghĩ tới người nhấn chuông cửa sẽ là cô.

“Này!” Lê Đồng Đồng xấu hổ cười cười, một đôi mắt đẹp không biết muốn hướng chỗ nào.

“Làm sao vậy?” Nhâm Duy Kỳ nhíu mày, thật bất ngờ cô sẽ chủ động tìm đến anh.

Lê Đồng Đồng cắn môi mềm, trong đầu tìm kiếm lý do, cuối cùng cô mở ra cánh môi, dững cảm phát ra âm thanh. “Tôi có vấn đề không hiểu, cho nên muốn tìm giáo sư giúp tôi giải đáp.”

Cô nói dối! Nhưng là, trong lòng của cô thật sự có không giải được cần tìm đến anh, hơn nữa tìm kiếm đáp án, mới có thể để cho trong lòng mình khá hơn một chút.

Bằng không, cô một viên thuần thuần tâm tính thiện lương không dễ dàng động tâm, vẫn còn chưa có nở hoa liền chết non rồi.

Nữ nhân cố chấp không để cho cô không cam tâm, cô nhất định phải tận mắt thấy chứng cứ, bằng không cô tuyệt không bỏ qua!

“Vào đi!” Nhâm Duy Kỳ tuy nhiên kinh ngạc, nhưng vẫn là lại để cho Lê Đồng Đồng vào cửa, miễn cho người khác chứng kiến anh mặc đồ này mà hiểu lầm.

Lê Đồng Đồng bước vào nhà trọ Nhâm Duy Kỳ, con người tỏa sáng không ngừng trông bốn phía xem thế nào, cái mũi cũng dùng sức ngửi.

Không có dư thừa mùi nước hoa a...! Chỉ có một mùi xà phòng tắm rửa rất nhẹ nhàng, cô lại cúi đầu nhìn dép lê trong phòng, hết thấy đều trông rất nam tính, không có mềm mại không hồng nhợt nữ tính.

A.... Nhà trọ anh còn không có dấu hiệu xâm lấn của phụ nữ.

Không được, cô không thể phớt lờ! Cô rất chuyên tâm mà tiếp tục nghiên cứu ngõ ngách khác trong nhà.

“Cô ngồi chờ tôi một lát, tôi đi đổi bộ y phục.” Nhâm Duy Kỳ không có phát hiện mờ ám của Lê Đồng Đồng, lộ ra một tươi cười ôn nhu.

“Được.” Lê Đồng Đồng đột nhiên cười đến nịnh nọt, mắt mà đều cười đến híp rồi.

Nhâm Duy Kỳ không có nghi ngờ cô, quay người liền hướng trong phòng đi đến.

Nếu như cho rằng cô nhanh như vậy liền buông tha, vậy anh liền mười phần sai rồi!

Cô muốn quan sát căn phòng này một chút có hay không một hương vị phụ nữ cùng với dấu hiệu tồn tại, chứng minh anh là nói dối

Như vậy, cô cũng không cần buồn tha cho anh, nhưng lại có thể tìm cơ hội nói cho anh biết, cô ưa thích anh!

3. Chương 3

Lê Đồng Đồng len lén đi vào phòng ngủ Nhâm Duy Kỳ, bước chân giống như con mèo, thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó xem bài trí trong phòng ngủ của anh.

Bên trên đầu giường cũng không có ảnh chụp cô dâu, mà ngay cả ngăn tủ bên trên cũng không có bất luận cái gì ảnh chụp chung. Một chút cũng không giống đàn ông đã kết hôn.

Đồng thời thỏa đáng suy nghĩ của Lê Đồng Đồng, trong phòng, Nhâm Duy Kỳ đi vào phòng tắm được đặt trong phòng ngủ, đóng lại cửa thủy tinh, tẩy sạch đi sữa tắm trơn trượt ban nãy chưa có rửa sạch sẽ.

Lê Đồng Đồng thấy cơ hội không thể mất, vì vậy lớn mật mà bước vào phòng ngủ của Nhâm Duy Kỳ, phát hiện bên trong có một cái giường đôi, drap trải giường và gối đầu đều là màu xanh đậm, tràn ngập mùi vị nam tính mạnh mẽ của đàn ông.

Người ta nói Kim Ốc Tàng Kiều, phòng ngủ dễ dàng có sơ hở nhất nhưng là, cô còn không có tìm được chứng cứ.

Vì vậy, cô lại lặng lẽ mở ra tủ quần áo của anh, như một tên trộm tìm trái lẩn phải, đột nhiên lật đến một đồng hồ lót hình tam giác.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên như là cà chua. Động tác hiện tại của cô dường như là kẻ trộm đồ lót, chứng kiến một ngăn tủ đồ lót, thậm chí thiếu điều muốn phun máu mũi vì xúc động.

Không được! Cô tại sao có thể vì quần lót của anh, liên đối với anh nổi lên ý nghĩa không trong sáng? Cô mắng thầm chính mình, mục đích cô tới nơi này là muốn tìm kiếm có hay không những dấu hiệu của phụ nữ khác, mà không phải thật sự muốn làm một cái tên trộm quần lót. =))

Đồng lật tây tìm, không có quần áo tùy thân của phụ nữ, cô mới yên lòng đóng lại tủ quần áo.

Cô lại lục lọi ở một số nơi, nghe thấy tiếng nước lú lo trong phòng tắm ngừng lại, cô lập tức rón ra rón rén mà bước ra phòng ngủ của anh.

Cô một bên giả bộ thông dong, trở lại trên ghế sa lon cầm lấy sách giáo khoa, lộ ra sắc mặt hoang mang, nhưng cho dù thái độ của cô thông dong, nhưng vẫn là áp không được nhịp tim đập của mình.

Nhâm Duy Kỳ tắm rửa xong, mặc trên người một bộ quần áo thoải mái, lại khôi phục bộ dáng nhã nhặn có khí chất, không như hương vị thô kệch vừa rồi.

“Uống cà phê được không nào?” Anh đối với cô không có bất kỳ phòng bị, thật sự tin tưởng cô là bên trên việc học gặp khó khăn.

“Tốt.” Uống gì không phải trọng điểm, trọng điểm của cô là muốn đến điều tra tình hình quân địch.

Nhâm Duy Kỳ dùng tốc độ rất nhanh rút hai chén cà phê đi vào trước mặt Lê Đồng Đồng, một chén đặt ở trước mặt của cô, một ly tức thì gir lên bên miệng mút một ngụm.

Anh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn sách giáo khoa trên tay cô.”Cô vừa mới đang đọc sách?”

“Ách. Đúng a!” Lê Đồng Đồng khẽ cười một tiếng, tận lực bảo trì sự nghiêm trang.

Cánh môi Nhâm Duy Kỳ câu dẫn ra một tươi cười.”Xem đã lâu rồi?”

“Ừ, vấn đề này tôi nghiên cứu đã lâu rồi.” Lê Đồng Đồng nhiệt tình mà trả lời vấn đề của Nhâm Duy Kỳ. “Hơn nữa tôi xem thế nào cũng xem không hiểu.”

“Cô đương nhiên xem không hiểu rồi, ” Nhâm Duy Kỳ thở dài một hơi, đem chén cà phê trên tay buông xuống. “Sách giáo khoa đều cầm ngược, muốn nghiên cứu như thế nào?”

“À?” Lê Đồng Đồng cúi đầu nhìn lên, cái này thăm rồi! Cô vội vàng đem sách giáo khoa chuyển lại, đỏ ửng trên mặt càng rõ ràng hơn.

Nhâm Duy Kỳ cảm thấy cô có chút khác thường, nhưng vẫn là không dám phá lời nói dối của cô.

“Ở đâu không hiểu?” Hắn ngồi vào bên cạnh cô, hai người nằm cạnh rất gần.

Hơi thở của hắn quét tại gương mặt mềm mại ướt át của cô, cô lập tức cảm giác một hồi hoa mắt, tựa như kem nhanh hòa tan, giống như bất lực.

Anh nhất định phải dựa vào cô gần như vậy sao? Cô khẩn trương không biết nên đem ánh mắt hướng chỗ nào, chỉ có thể liều mình cúi đầu, tìm đập so vừa mới nhanh hơn vài đập.

Thời gian dần trôi qua, cô cảm thấy có chút thở không nổi, vì vậy liền đem sách giáo khoa buông.

Thân thể của anh cũng không còn cùng cô gần như vậy nữa, cuối cùng hai người cũng bỏ ra một điểm khoảng cách, làm cho cô đủ để hô hấp đến không khí mới mẻ.

Trong nháy mắt cô nhìn qua anh, hít thở sâu một hơi, nhìn qua cái khuôn mặt tuấn mỹ kia.

“Làm sao vậy?” Thấy cô chớp mắt một cái cũng không trong chớp, mà chỉ nhìn đến anh, Nhâm Duy Kỳ nhíu mày hỏi: “Vì cái gì một mực nhìn tôi như vậy?”

“Tôi.” Lê Đồng Đồng một câu cũng nói không nên lời.

“Hả?” môi mỏng Nhâm Duy Kỳ có chút câu dẫn ra cười nhạt.

Cô đang khẩn trương cái gì? Về mặt cô như thế, lại để cho anh nhìn không được lại muốn trêu chọc cô.

Tựa như tại trêu chọc một mèo nhỏ thẹn thùng rồi lại cao ngạo, cái loại khoái cảm này là anh gần nhất tại trên người cô tìm kiếm được đấy, nhiều lần mà đùa cô, lại để cho anh có một loại vui vẻ khó nói lên lời .

“Kỳ thật.” hai tay Lê Đồng Đồng cầm chặt lấy góc áo của mình, nghiêm túc nhìn anh.”Tôi cảm thấy vấn đề lớn nhất là. Đến cùng anh có kết hôn chưa?”

Không nghĩ tới cá tính cô nhìn như đậm mạc, lúc gặp được sự tình, lại qua trực tiếp, anh thật sự cảm thấy cô thú vị cực kỳ!

“Không nên cười!” Lê Đồng Đồng cắn môi dưới cảm thấy anh dường như đem cô trở thành đồ đùa.

“Đây đối với cô mà nói rất quan trọng sao?” con mắt màu đen của Nhâm Duy Kỳ nảy sinh mị lực, thấp giọng hỏi lấy.

“Rất quan trọng.” Lê Đồng Đồng nghiêm túc gật đầu.

“Vì cái gì lại quan trọng?” Nhâm Duy Kỳ nhẹ nhàng hỏi, ngữ khí có đủ ma lực để mê người nói thật. (Làm người ta tự khai)

Gò má Lê Đồng Đồng sưng lên, lo lắng lấy có muốn hay không cùng anh thẳng thắn thành khẩn nói ra tâm sự của mình.

Nếu như bị anh cự tuyệt thì phải làm sao bây giờ? Anh có hay không chịu tiếp nhận thầy trò yêu nhau này không?

“Anh trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” Lê Đồng Đồng kiên trì, không muốn cùng anh cò kè mặc cả.

Nhâm Duy Kỳ nhún nhún vai, thái độ cùng sự nghiêm trang khi ở trong trường học là không giống nhau, ngược lại là nhiều hơn một loại hương vị giáo hoạt. “Chiếc nhẫn chỉ là một cái ngọc trang, tôi còn là độc thân.”

Lê Đồng Đồng nghe xong Nhâm Duy Kỳ thành thật nói, không hiểu mà thở dài một hơi, như một viên khí cầu thoát cái hết giận, ngồi liệt tại trên ghế sa lon.

Rất cục, tảng đá lớn trong nội tâm của cô cũng đặt xuống được.

Lê Đồng Đồng nghĩ, cô là may mắn, bởi vì mối tình đầu của cô là một giáo sư.

Quan trọng là anh chưa lập gia đình!

Ha ha a, cô thật là muốn đi mua một chuỗi pháo đỏ để chúc mừng, ánh mắt của cô là không có nhìn lắm, hơn nữa cô lại lần nữa đẩy lên hi vọng.

“Đổi lại là cô trả lời vấn đề của tôi.” Nhâm Duy Kỳ mở miệng, đổi ngược anh tò mò đối với cô.

Anh nhìn ra được, ánh mắt cô xem anh là thẹn thùng, hướng nội, nhưng biểu hiện ra ngoài nhưng là giả bộ tự nhiên, ngược lại biến khéo thành vụng, ngu ngốc đến đâu đem tâm sự biểu đạt trong mắt ra hết.

Bị hỏi như vậy, Lê Đồng Đồng chẳng qua là nhếch môi, không dám trả lời ngay vấn đề của Nhâm Duy Kỳ .

“Tôi.Tôi đột nhiên nghĩ đến có việc, phải về nhà một chuyến.” Lê Đồng Đồng đứng người lên, đều muốn trốn tránh vấn đề Nhâm Duy Kỳ, không muốn trả lời ngay.

“Chiều này, buổi sáng cô đã dùng qua.” Nhâm Duy Kỳ dù bận vẫn ung dung mà mút một ngụm cà phê, rất nhanh liền vạch trần mưu kế của Lê Đồng Đồng.

Lê Đồng Đồng le lưỡi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị khám phá!

“Dù sao, tôi chính là rất quan tâm anh có hay không kết hôn.” Cô không được tự nhiên mà mở miệng, tìm một cái lý do nghèo nàn. “Cho nên, tôi biết rõ anh không có kết hôn. liên. liên.”

“Liên như thế nào?” Anh chính là ý xấu, quả muốn bức cô nói ra lời thật lòng.

Anh cũng muốn nhìn xem cô có thể hay không nói ra sự thật?

Được rồi, anh thừa nhận từ khi quen biết cô, đã cảm thấy cô cùng cô gái bình thường là không giống nhau, phương thức muốn anh chú ý đến cũng không giống, thật ra khiến anh cảm thấy thật mới mẻ.

Cho nên anh mới quyết định trêu chọc cô, xem cô còn có phản ứng thú vị nào nữa không.

“Tôi thích anh!” Được rồi! Cô nói ra được rồi, quyết định trực tiếp cùng anh tỏ tình.

Nhâm Duy Kỳ mới đầu có chút ngu ngơ, nhưng nhìn biểu tình mong chờ của cô, trong lòng của anh hiện lên một cái ý nghĩ xấu xa.

Tha thiết như vậy, quang mang chờ đợi, lại để cho trong lòng của anh nổi lên một hồi rung động; Nhưng mà, anh ngược lại là rất muốn nhìn xem biểu tình bị cự tuyệt của cô.

Vì vậy, anh che dấu đi mặt tà ác, biểu lộ ôn nhu trên mặt.

“Tôi thật vui vẻ khi cô yêu thích tôi.” Anh biểu hiện được rất lịch sự, ngữ khí cùng khẩu khí lúc ở trường giống như đức, lễ phép trong mang một ít lạnh nhạt. “Không nghĩ tới tôi vừa tới trường học dạy học không bao lâu, đã có thể có được kính yêu của học sinh, để cho tôi cảm thấy thật bất ngờ.” (TiểuMT: ác quá =)))

Á? !

Nhìn dáng cười ôn nhu của anh cùng bộ dáng không nhanh không chậm, cái miệng nhỏ nhắn của Lê Đồng Đồng nhin không được mở ra, hầu như có thể nhét một quả trứng vịt.

Cô mới không cần câu trả lời như vậy á! Trong lòng cô hô to, thế nhưng là yết hầu lại không phát ra được một điểm thanh âm.

Trên mặt Nhâm Duy Kỳ có thật sâu vui vẻ, con mắt màu đen ngăm nhìn Lê Đồng Đồng, chẳng qua là, trong mắt của anh truyền đạt, cũng không phải là tình yêu nam nữ như cô muốn, mà là ánh sáng yêu thương chói lọi của giáo sư!

Không phải như vậy á! Cô muốn anh cũng thích cô a....

Như thế rất tốt, hết thấy đều hủy, lời tỏ tình chưa phải là lúc này, anh đem cô ưa thích cho là “sùng bái”, bóp méo tình ý của cô đối với anh.

“Thích của tôi không phải. . . .” cô đều muốn lặp lại một lần, chỉ có điều bởi vì khẩn trương mà lộ ra có chút cà lăm, làm cho cô thật lâu cũng không có biện pháp nói ra câu chữ nguyên vẹn.

“Tôi biết rõ.” Hắn cười, cố ý vắn vẹo ý của cô. “Không phải tình yêu nam nữ, thầy hiểu.”

Anh căn bản chính là khi dễ cô, làm cho cô không có cách nào nói trọn vẹn câu chữ ra ngoài.

Lúc này anh mới hiểu được, thì ra bên trong chính mình thực chất hư hỏng như vậy, đụng với cô, tà ác trong máu liền không nhận được tán loạn, dùng trêu chọc cô làm niềm vui.

Bằng không, kỳ thật thời gian dạy học rất bình thản không có gì mới lạ, cảm giác mới mẻ đều không có.

Nếu không phải vì báo đáp ân sư, lý tưởng của anh căn bản không phải quay về trường học dạy học, nhưng vì hoàn lại nợ tình, anh chỉ phải miễn cưỡng đến X lớn dạy học một năm.

“Không phải đâu!” Lê Đồng Đồng hầu như sắp khóc lên, anh cái gì một mực vắn vẹo ý của cô này? Hại cô nghèo từ, không có cách nào lại giải thích cho anh hiểu.

“Nếu như em biết rõ bí mật độc thân của thầy, hôm nay thầy miễn cưỡng giúp đỡ em học bổ túc a!” Anh cố ý không cho cô cơ hội giải thích, một lần nữa đem cô kéo về trên ghế sa lon ngồi xuống.

Vẻ mặt của cô buồn rười rượi, chẳng biết tại sao gặp gỡ anh về sau, lạnh lợi của cô đều bị hủy hết, liền câu nói cũng không có biện pháp giải thích rõ ràng.

Nhâm Duy Kỳ vì để cho hành động càng thật, đem tất cả sách giáo khoa chính mình đều đem ra. “Cô cũng nhanh tốt nghiệp, tôi sẽ giúp đỡ cô chuẩn bị kỳ thi tốt nghiệp thật tốt, đêm nay sẽ giúp cô học bổ túc.”

Cô cau mày, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh.

Ách. . . . Anh không phải là thật sự muốn giúp cô học bổ túc chứ?

Ai! Không có trong tưởng tượng nam nữ kích tình, tối nay chỉ có thước dạy học tại trước mặt cô chấp hành, trong đầu bị anh nhồi vào công thức, cùng với một số văn bản Anh văn bữa bãi lộn xộn.

Xem ra đêm nay cô thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo, kế hoạch chẳng những thất bại, nội dung câu truyện cũng thay đổi hết.

Mệt mỏi!

Lê Đồng Đồng hầu như một đêm không ngủ, từ lúc Nhâm Duy Kỳ tiễn đưa cô trở lại nhà trọ của cô, đã là trời vừa rạng sáng rồi.

Mà anh bước vào phòng ốc của cô về sau, lập tức liền sáng tỏ, nguyên lai cô đối diện với nhà trọ của mình, thậm chí xuyên thấu qua cửa sổ có thể chứng kiến rõ ràng nhà anh.

Đột nhiên, anh khơi mào đầu lông mày, phát hiện hết thấy đều thái quá mức trùng hợp. . . .

Nhâm Duy Kỳ bắt đầu hiểu rõ, thì ra cô gái nhỏ này đã sớm rình coi anh từ lâu, thậm chí còn thăm dò cuộc sống cùng làm việc và nghỉ ngơi của anh, mới có thể tại sáng sớm cùng anh diễn tiết mục “tình cờ gặp”.

Nên nói cô thông minh Không? Hay là nói cô là cái đồ đần?

Cô đối với anh một điểm đề phòng cũng không có, không sợ bí mật nhỏ của cô bị phát hiện, còn dẫn sói vào nhà mời anh tiến vào trong phòng của cô.

Lê Đồng Đồng hiện nay căn bản không có khí lực suy nghĩ, cũng không có ý sẽ lộ liễu nhân bánh của chính mình.

Nhâm Duy Kỳ vẫn nhìn nhà trọ của cô, tuy nhiên không lớn lắm, nhưng coi như sạch sẽ, ngăn gọn, hơn nữa đối với một cô bé nhỏ mà nói, không gian dư dãi.

Cái phòng này, tựa như cảm giác cô cho hắn, bề ngoài trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng trong lòng nhưng là trắng nõn không tỳ vết.

“Thì ra, cô ở đối nhà trọ của tôi.” Nhâm Duy Kỳ cố ý nói như vậy, muốn nghe xem xem Lê Đồng Đồng trả lời thế nào.

Về mặt Lê Đồng Đồng mệt mỏi, cô không bao giờ ... nữa muốn tự cho là thông minh mà đi tìm đến nhà anh để nói chuyện, anh căn bản là dạy học điên cuồng, anh buộc cô đọc cả một đồng kiến thức.

Nhưng mà vừa nghe đến vấn đề của anh, mí mắt cô vốn là nặng nề thoáng một phát bật lên, đột nhiên cảm thấy có dự cảm không tốt.

Ách. anh sẽ không phát hiện, cô chính là như vậy rình coi anh a?

Nhâm Duy Kỳ đi đến bên cửa sổ, cố ý kéo màn cửa sổ ra, đầu ra bên ngoài dò xét.

“Không nghĩ tới xuyên thấu qua cửa sổ, có thể rất chứng kiến rõ ràng nhà trọ của tôi.” Anh quay đầu lại nói, vừa vận phát hiện biểu tình chột dạ của cô.

“Ách. Đúng a!” Lê Đồng Đồng cười đến xấu hổ, tay phải sờ sờ tóc, ánh mắt không dám nhìn thẳng Nhâm Duy Kỳ.

Anh đương nhiên nhìn ra được cô chột dạ, vì vậy tới gần cô, giơ lên môi mỏng, “Chẳng lẽ, cô thường xuyên – xuyên thấu qua cái cửa sổ này nhìn lên tôi?”

Biểu tình của Lê Đồng Đồng sửng sốt, bước chân liên tiếp lui về phía sau vài bước, vụng trộm nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, phát hiện anh rất chân thành mà nhìn cô, mà cô chỉ có thể cho anh một cái cười ngây ngô, thò tay gỡ gỡ tóc của mình.

“Cô đây là cam chịu sao?” Nhâm Duy Kỳ thật không ngờ, cô thậm chí cũng có một mặt thành thật như vậy.

Lê Đồng Đồng nhấp nhẹ lấy môi, ngồi ở trên ghế sa lon, không nói mà thấp khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Nhâm Duy Kỳ đi tới bên cạnh của cô, rất tự nhiên đem cô kéo vào trong lòng ngực của mình, ngửi mùi hương trên tóc của cô.

“Ách.” Lê Đồng Đồng thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình, chỉ có thể liếc mình ra vẻ bình tĩnh. “Nếu như tôi mở cửa sổ ra, không cẩn thận sẽ nhìn được nhà trọ của anh.”

Cách giải thích này có thể dấu diếm đi hỗn loạn bên trong chứ? Trên mặt cô giơ lên một chút cười ngây ngô, mang theo một loại chột dạ sợ bị phát hiện.

“Suy nghĩ một chút, hai người chúng ta thật là có duyên phận.” Nhâm Duy Kỳ cũng không dám phá nói dối của Lê Đồng Đồng. Cho dù là đồ dân, cũng có thể nhìn ra con mắt thanh tịnh của cô đang nói dối.=))

“Đúng vậy!” Lê Đồng Đồng dùng sức gật gật đầu, phát hiện toàn thân cao thấp đều căng thẳng.

Làm ơn, đầu cô hiện tại chói sáng đến não cũng sắp phình ra, dù thế nào không nên lại đề ra sự tình nghi vấn của cô, cô sắp lộ ra chân ngựa á!

Phảng phất nghe được lời nói trong nội tâm của Lê Đồng..., Nhâm Duy Kỳ cười nhạt một tiếng. “Nếu như chúng ta ở gần như vậy, về sau buổi sáng liền cùng vận động một chỗ, luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ a!”

“Cái gì?” Lê Đồng Đồng không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Nhâm Duy Kỳ. “Vận, vận động?”

“Bộ dáng cô quá yếu không chịu nổi gió rồi, cảm giác không có mấy lượng thịt, thể lực của cô về sau muốn đặt chân ở trong xã hội phải có chút thực lực, tốt hơn là bắt đầu từ sáng ngày mai, để cho tôi tới huấn luyện thể lực của cô.” Nhâm Duy Kỳ triển khai tươi cười, cười đến giống như là mặt trời sáng lạn.

“Tôi.” theo bản năng Lê Đồng Đồng muốn mở miệng từ chối

Cho dù lúc trước cô vì thăm dò ngọn nguồn của anh, mỗi ngày đều dậy sớm, nhưng cái này cũng không đại biểu cô có thể lực cùng anh đến công viên vận động.

Lần trước cô cố ý theo dõi hắn, chạy nửa giờ liền thở hổn hển, muốn cô mỗi ngày đúng giờ vận động, cô sợ trái tim của cô phụ tải không được.

Hơn nữa, anh còn nói từ hôm nay trở đi.

Trời ạ! Cách sáu giờ chỉ còn lại năm tiếng mà thôi.

“Tôi sẽ sớm tới tìm cô, tôi đi về trước.” Anh đem cô trở thành đứa bé, xoa xoa đầu nhỏ của cô, liền rời đi nhà trọ của cô.

“Tôi không muốn đâu!” Lê Đồng Đồng vô lực ngồi chồm hổm trên sàn nhà, hai mắt vô thần mà nhìn cửa sắt đang đóng, dùng thanh âm khóc tang la hét.

Vì sự tình gì mà biến thành như vậy? Cô rõ ràng cùng anh tỏ tình, thế nhưng là vì cái gì anh vẫn là một bộ dáng con một sách, hoàn toàn vụn vặt ý của cô rồi coi như xong, còn mạnh hơn muốn bức bách cuộc sống của cô cùng hắn là một dạng có quy luật ? ?

Ô ô. Cô sai rồi, cô có thể hay không đem đối ưa thích của anh thu hồi lại không?

4. Chương 4

Trêu chọc em đến nghiện

Mỗi ngày mỗi ngày

Chỉ cần có thể cùng em nói chuyện

Liền biến thành người may mắn nhất trên đời này....

Sáu tháng sau

Leng keng!

Tiếng chuông cửa thanh thúy trong căn hộ nhỏ vang lên.

Không nghe thấy, không nghe thấy, cô không nghe thấy!

Trên giường có một con sâu lười kéo chăn, mền trùm kín đầu, không muốn để ý tới âm thanh ồn ào quấy nhiễu giấc ngủ bên ngoài kia.

Leng keng, leng keng, leng keng

Tiết tấu cứ dồn dập, kiên trì vang lên.

Lê Đồng Đồng cực hận cái người này mỗi ngày đúng giờ là tiếng chuông cửa vang lên, mặc kệ trời mưa gió lớn, Nhâm Duy Kỳ đều đúng giờ sáu giờ mười năm phút liền đứng trước cửa nhà cô, vô cùng nhẫn nại gọi cô rời giường.

Mẹ kiếp! Cô thầm mắng liên tiếp mấy lời thô tục cho cái tính kiên trì nhẫn nại của anh, bởi vì anh đã kiên trì hơn mấy tháng rồi.

Mặc dù cô đã tốt nghiệp, cùng anh không còn là quan hệ thầy trò, anh vẫn như cũ kiên trì muốn huấn luyện thể lực của cô.

Anh cho cô một lý do nghiên cứu sinh càng cần rèn luyện thể lực hơn nữa.

Đi tập thể lực với anh, đi nghiên cứu sinh với anh, đi Nhâm Duy Kỳ anh! (Ba câu này đang chửi Nhâm Duy Kỳ nha)

Cô hiện tại thậm chí chỉ cần ngủ, căn bản không muốn mới sáng sớm rời giường chạy bộ.

Đột nhiên, trong phòng khôi phục một hồi yên tĩnh, Lê Đồng Đồng cho rằng gã đàn ông ngoài cửa đã tha cho cô, vứt bỏ cô, một mình đi vận động.

Lúc cô đang cảm thấy rất cao hứng, bỗng nhiên chân bông bị kéo mạnh một phát, một cổ không khí mát lạnh thổi vào, làm cho cô lên tiếng thét.

“A... lạnh quá!”

Kéo chân bông không phải ai khác, chính là người ở ngoài cửa bấm chuông nửa ngày Nhâm Duy Kỳ, anh nâng lông mày, nhìn xem Lê Đồng Đồng co lại thành một đống .

“Tôi cho rằng cô ngủ đến chết rồi, không nghĩ tới cô đã sớm tỉnh.” Nhâm Duy Kỳ cười đến vô cùng không có ý tốt, lại vẫn tuần mỹ nhĩ nhận như trước, bộ dạng làm con gái chết mê chết mệt.

Nếu như là Lê Đồng Đồng mấy tháng trước, nhất định sẽ bị vẽ bề ngoài nhĩ nhận, tuần mỹ của anh mê hoặc, dù sao anh cũng là đàn ông cô thích.

Nhưng là qua mấy tháng này, bọn họ hầu như cả ngày lẫn đêm ở chung cùng một chỗ, cái mặt nạ nhĩ nhận ôn hòa kia rốt cục xuất hiện khe hở.

Mụ nội nó! Vừa nghĩ tới diện mục thật của anh, cô lại nhin không được khẽ nguyên rửa vài tiếng.

Lúc trước cô nhất định là có vấn đề rồi, mới có thể hồ đồ mà thích anh, cho anh là một đàn ông hình mẫu.

Mười phần sai! Cô căn bản không nghĩ tới anh cư nhiên là ngụy quân tử, là tiểu nhân hèn hạ, cái gương mặt có khí chất nhĩ nhận kia căn bản chẳng qua là biểu hiện giả dối, trên thực tế, anh là ác ma thích khi dễ người khác .

Trải qua ngày đêm ở chung, cô bởi vì tin tưởng amj, đem chìa khóa nhà trọ làm thêm một cái cho anh, anh cũng cho cô cái chìa khóa dự bị.

Cô cho là anh cuối cùng thông suốt, hiểu rõ cô đối với anh là – yêu thương.

Mẹ nó! Anh cho cô cái chìa khóa dự bị, kỳ thật chẳng qua là muốn cô mỗi ngày giúp anh làm cơm tối!

Lê Đồng Đồng núp ở góc giường, trong mắt phảng phất giống như nhìn thấy ác ma, không biết là bởi vì Nhâm Duy Kỳ, hay là bởi vì không khí hơi lạnh mà phát run.

“Xem ra trải qua mấy tháng huấn luyện này, thể lực cô vẫn là chênh lệch giống nhau.” Nhâm Duy Kỳ đánh giá áo ngủ đơn độc mỏng manh trên người Lê Đồng Đồng

“Khốn kiếp!” Mấy tháng nau, cô bị anh làm cho tức giận đến miệng đầy lời thô tục, quét sạch hình tượng lúc trước của cô. “Đem chân bông trả lại cho tôi!”

“Sáu giờ 20 .” Anh làm như không nghe thấy cô nói!

Anh không hề đồng tình đem cô từ trên giường kéo lên, lại kéo cô vào phòng tắm, tùy tiện nắm lên một cái khăn mặt, dùng nước lạnh thấm ướt, lau lên mặt của cô....

“A... ” lạnh ngắt a! Lê Đồng Đồng lung tung kêu, gã đàn ông này như thế nào một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc?

Ô ô. . . . Anh là ác ma, cùng hình tượng siêu cấp ban đầu ở trường học là trời vực a.

“Cô muốn chính mình rửa, hay là muốn tôi tiếp tục giúp đỡ cô?” trên mặt Nhâm Duy Kỳ luôn có nụ cười nhàn nhạt, một đôi con người lại lộ ra tà khí.

Anh thừa nhận, mấy tháng này đều là anh trêu chọc cô, cuối cùng đã quên mà đem bộ mặt thật của mình mang ra, làm cho cô phát hiện anh tao nhã nho nhã chẳng qua là dối trá bên ngoài, khiến cho cô từ nay về sau đối với hắn thiếu đi cái phần mê luyện kia.

Phảng phất nhìn rõ ràng diện mục thật của anh, cô tựa hồ vội vã muốn cùng anh phủi sạch quan hệ.

Nhưng là làm sao có thể chứ? Cô là con mồi của anh, làm sao có thể để cho cô nói đến là đến, nói đi là đi?

Cô xâm nhập vào thế giới của anh, không có anh cho phép, anh sẽ không cho cô tùy hứng rời đi.

Nhưng mà không có nói cho cô biết rõ ràng, kỳ thật anh đối với cô có một loại tình cảm đặc biệt, thực tế mấy tháng ở chung với nhau, cô sớm đã hấp dẫn ánh mắt của anh thật sâu.

Có thể anh còn muốn trêu chọc cô nhiều hơn, đổi lại anh thích đem sự thật trở thành bí mật, hôn nữa, bí mật này chỉ có anh biết rõ, cô cũng không biết.

Lê Đồng Đồng một bên rửa mặt, một bên khẽ nguyên rửa “Đời trước tôi nhất định không sống tốt, nên mới thích người như anh, còn cảm thấy anh sẽ là đàn ông tốt, tôi nhất định là khùng rồi.”

Cô thật sự là rất tiện (chữ tiện trong tiện nhân) a...! Không có biện pháp, mấy tháng này anh không có một ngày nào không bắt nạt cô, theo ban đầu không có thói quen này, dần dần được anh dạy dỗ thành quen, chậm rãi thích ứng khi dễ của anh.

Cô bị anh dạy dỗ thành nô bộc rồi, trong miệng dù nói không làm, nhưng tay chân cô cũng rất cam chịu số phận mà làm.

Bởi vì cô không đấu lại anh nha!

“Thay quần áo.” Nhâm Duy Kỳ ngồi ở trên ghế sa lon, dù bận vẫn ung dung tươi cười.

Lê Đồng Đồng hận căn môi dưới, vốn là muốn nói lại nhưng chữ đã tới đầu lưỡi lại không có chí khí mà nuốt xuống lại.

Trong lòng cô mắng chửi một cách thô tục, cầm quần áo đi vào phòng tắm thay đồ. Ai! Cô chính là không có gan mắng ở trước mặt anh.

Anh tựa như kim cô chú của cô, không dùng tức giận đối với cô, mà là tìm được cơ hội liền ra tay trả thù làm cho cô chệnh lệch đường ray, làm cho cô thật sâu thay đổi ý.

Về mặt Lê Đồng Đồng trắng xám sau khi đổi y phục xong, đi tới trước mặt Nhâm Duy Kỳ, trong miệng còn không ngừng nhỏ nước bọt nhớ kỹ.

Nhâm Duy Kỳ thật là hài lòng gật đầu.”Vận động là vì lại dễ cho tim phổi cô hoạt động cho tốt.” Anh luôn dùng lý do này, bắt buộc cô trải qua sinh hoạt có quy luật.

Sau đó, một mới ngày của bọn họ lại bắt đầu.

Mỗi ngày sáng sớm đều vận động, Lê Đồng Đồng đều mệt mỏi như con chó.

Mà cô thi đậu ở sở nghiên cứu, chính là làm ở sở nghiên cứu của trường X, nói một cách khác, phạm vi hoạt động của cô vẫn là bị nằm trong phạm vi lạm dụng quyền uy của Nhâm Duy Kỳ.

Nhâm Duy Kỳ lái xe đưa Lê Đồng Đồng tới trường học, liền tới phòng nghiên cứu của anh, mà cô cũng kéo lấy bước chân nặng nề hướng phòng nghiên cứu mình đi đến.

Cô không ngừng trách cứ chính mình, lúc trước tại sao phải thích cái đàn ông trong ngoài không đồng nhất này? Hơn nữa, anh tựa hồ vĩnh viễn không cảm giác được cô thích anh, chẳng qua là đem cô làm bạn bè.

Cô yêu thích anh, anh cũng không hiểu rõ; trải qua mấy tháng này, tình yêu của cô bắt đầu mang theo oán hận.

Không được, cô nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi ma chướng của anh, bằng không thể lực của cô sẽ tiêu hao, bởi vì cô chẳng những về nhà phải viết luận văn, buổi tối còn phải giúp anh nấu cơm tối, mỗi ngày về đến nhà đều bận đến nửa đêm.

Thậm chí bởi vì sợ cho anh biết cô thức đêm, buổi tối cô chỉ dám mở ngọn đèn nhỏ, mà hẩn lại không cảm kích, còn mỗi ngày đúng giờ gọi cô rời giường, giấu cợt thể lực cô không tốt.

Ai! Cô mỗi ngày ngủ không đến bốn tiếng đồng hồ, thể lực muốn tốt như thế nào?

“Lê Đồng Đồng, tôi, tôi có đồ vật muốn giao cho bạn.” Một chàng trai đột nhiên ngăn tại trước mặt Lê Đồng Đồng.

Chàng trai ngưng ngưng mà cầm lấy một phong thư, gương mặt có chút nóng đỏ, bên cạnh còn có vài tên nam sinh lớn, cùng hẩn một chỗ ồn ào.

Lê Đồng Đồng đang suy nghĩ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt trái xoan không có bất kỳ biểu lộ, con người trong suốt như hồ nước, nhàn nhạt nhìn phong thư trên tay chàng trai, lại chuyển qua trên mặt chàng trai.

“Cho tôi di thư của bạn làm cái gì?” cô lạnh lùng nói, tất cả đám bọn họ đều thở hắt vì kinh ngạc.

“Cái này. Đây không phải di thư!” chàng trai gấp đến độ bối rối mà lắc đầu.

Lê Đồng Đồng khơi mào đôi lông mày nhỏ nhắn, không hiểu nhìn qua chàng trai. “Tôi với bạn không quen biết, đừng cho ta bạch bao(*).” Có chủ tâm mong cô gặp xui xẻo sao?

(*) phong thư trắng; như lúc trước ta đi đám tang ai thì chấp phiếu.

Những lời này vừa ra, tất cả trán của chàng trai đều hiện lên ba gạch màu đen

“Chí Minh, tôi xem bạn vẫn là thừa dịp hiện tại thu tay lại, tôi nghe nói Lê Đồng Đồng này rất khó tính.” Bạn bè kiêm bạn thân tốt tận tình khuyên bảo.

Nhưng là bọn hắn không thể không bội phục dũng khí của Trương Chí Minh, dám đi tỏ tình với Lê Đồng Đồng.

Quả nhiên, tâm ý còn chưa có giao ra, đã bị Lê Đồng Đồng nổi danh khéo mềm khéo miệng kia gây khó khăn.

“Đồng Đồng, tôi thật sự rất thích bạn!” Trương Chí Minh rất kiên trì, đơn giản chỉ cần Lê Đồng Đồng đem thư nhận lấy. “Mời bạn tiếp nhận tỏ tình của tôi.”

Lê Đồng Đồng lui ra phía sau một bước, nâng lên một đôi ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng nhú lại lông mày tỏ vẻ kiên nhẫn đã dùng hết rồi.

“Tôi thật sự rất thích bạn, mời bạn làm bạn gái tôi được không nào?” Trương Chí Minh kiên nhẫn, toét ra một tươi cười như ánh mặt trời.

“Tránh ra.” Lê Đồng Đồng nhìn đồng hồ, cô vốn là muốn muốn tới phòng nghiên cứu ngủ bù một chút, còn kéo dài như vậy, thời gian ngủ của cô sẽ bị lãng phí mất.

“Đồng Đồng, tôi là thật ưa thích bạn!” Trương Chí Minh đơn giản chỉ cần đem thư đưa tới tay Lê Đồng Đồng. “Mời bạn nhất định phải đáp ứng tôi.”

“Đáp ứng cái gì?” nóng tính của Lê Đồng Đồng đã được khơi dậy, con người trong suốt phần nộ trùng mắt hắn. “Tôi xong rồi mới đi đáp ứng cùng một cái đầu heo kết giao? Cậu cho rằng tướng mạo toàn thân của cậu tốt lắm sao? Chẳng lẽ cậu không biết tôi nhìn thấy cậu đã cảm thấy con mắt rất đau sao?”

Mỗi chữ mỗi câu như là kim đâm, hung hăng đâm thương trái tim của chàng trai ngây ngô, tất cả chàng trai ở đây không ai dám thốt một tiếng.

Miệng của người con gái thật sự đủ độc ác, từng câu từng chữ căn bản là như vạn kiếm xuyên tim.

“Tôi là thật lòng.” Trương Chí Minh vẻ mặt kiên trì, tựa hồ không sợ ác thế lực. “Dù mọi người trong trường biết rõ bạn độc miệng, nhưng tôi tin tưởng tâm địa của bạn vô cùng lương thiện.”

“Má!” Lê Đồng Đồng nhện không được mắng thô tục. “Đời trước của ngươi là thực vật đầu thai sao? Tôi đã nói với ngươi tiếng người mà nghe cũng không hiểu phải hay không? Tôi hiện tại muốn đi học, ngươi thức thời rút xa ra một chút.”

“Đồng Đồng, tôi biết rõ cậu chỉ là tự vệ, cậu lúc còn đại học sẽ không như vậy, tôi tin tưởng cậu nhất định từng bị tổn thương rất nghiêm trọng, cho nên thi đậu sở nghiên cứu mới có thể biến thành như vậy. Không sao cả, về sau tôi có thể cho cậu dựa vào, cậu sẽ không khổ cực mà ngụy trang chính mình như vậy.” Trương Chí Minh vẫn nhự cũ một bộ dáng si tình .

Phiền muốn chết chết! Bị quỷ ngáng đường, cô không thể nói rõ cùng hắn.

“Dựa cái gì mà dựa, một mực ở nơi đây dựa dựa dựa dựa cái gì.” Lê Đồng Đồng lại nhìn mắt đồng hồ, xem ra cô là không thể ngủ nhiều rồi “Ngươi có biết hay không tôi vừa thấy ngươi liền chán ghét, thay ba mẹ ngươi khổ sở. Không làm người thật tốt, người việc gì làm khổ chính mình? Bỏ đi!”

Lê Đồng Đồng cảm giác mình thật sự là nói nhảm quá nhiều, đoạt lấy phong thư trên tay Trương Chí Minh, xé thành hai nửa, sau đó ném vào trước mặt hắn.

Trương Chí Minh vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới tình cảm mình lao tâm cực khổ viết ra, Lê Đồng Đồng thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn cứ như vậy xé toang rồi.

Ô ô. Hắn thật là bi thảm. Trương Chí Minh nhặt lên hai mảnh vỡ trên mặt đất, tâm cũng vỡ thành thành từng mảnh, cùng các bạn học ảm đạm bỏ đi.

Lê Đồng Đồng đối xử lạnh nhạt nhìn qua bóng lưng Trương Chí Minh, lòng của cô một chút cũng không có cảm giác, cũng không thấy được có tội tình gì.

Đàn ông mà, phải nhận lấy nhiều bài học như thế mới có thể lớn lên.

Hơn nữa hiện tại thiếu ngủ nghiêm trọng, căn bản không có thời gian dư thừa cùng hắn nói chuyện yêu đương, tham gia vào chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Đây là cô, tướng mạo thanh tú đấy, thế nhưng là nói chuyện lại độc ác vạn phần, nếu là chọc giận cô, từ tổ tông thời xưa, cho tới giáo sư cũng đều lọt vào tầm mắt cần thăm hỏi của cô.

“Cô không biết là làm như vậy có chút tàn nhẫn sao?” giọng nam ôn nhu trầm thấp từ sau lưng Lê Đồng Đồng vang lên, ngữ khí không giống như là trách cứ, ngược lại có một chút thích thú.

“Liên quan gì đến anh!” Lê Đồng Đồng hiện tại rất không thoải mái, quay đầu lại trừng mắt muốn mắng người.

Chẳng qua vừa mới quay đầu, dạ dày của cô lại bắt đầu mơ hồ đau

Nhâm Duy Kỳ đứng ở sau lưng Lê Đồng Đồng, hai tay khoanh ở ngực mà nhìn cô.

Kỳ thật anh sợ dĩ quay trở lại đây, là vì cô đã quên đem sách giáo khoa đi, cho nên anh mới quay lại tìm cô.

Không nghĩ tới vừa quay lại, lại thấy có người cùng cô tỏ tình.

Nhìn thấy trường hợp như vậy, dịch dạ dày của anh tựa như lập tức trào ngược dòng, một cổ vị chua vọt lên cổ họng.

Nhưng anh nhẫn nại tiếp tục xem tiếp, thấy cô hung hăng cự tuyệt đối phương, mới đề xuống cảm giác khác thường này.

Nếu như cô nhận lấy lá thư này, anh thề anh sẽ đi qua, đem phong thư này thiêu hủy, sau đó sẽ đổ nước!

Muốn nhúng chàm cô? Kiếp sau a!

“Anh.” Lê Đồng Đồng chỉ vào Nhâm Duy Kỳ cái mũi hấp hô. “Anh nghe lén chúng ta nói chuyện?”

“Không cần thận xem qua.” Anh đem sách giáo khoa trên tay giao cho cô. “Tiểu mơ hồ, ngay cả sách giáo khoa không mang theo cũng không phát hiện.”

Lê Đồng Đồng tiếp nhận sách giáo khoa, chu cái miệng nhỏ nhắn. “Ah, cảm ơn.”

Nói thực ra, tỏ tình vừa mới đây làm cho cô nhớ tới, thật ra đáy lòng chính mình vẫn là để ý một người. . . .

Người kia không phải ai khác, là Nhâm Duy Kỳ trước mặt.

Chẳng qua là, mặc kệ nàng chỉ rõ, hay ám chỉ, muốn cho anh biết cô rất thích anh, tổng lại bị anh lơ đãn mà làm mất tiêu điểm.

Anh rõ ràng biết cô thích anh, nhưng anh chưa từng cho cô biết phản ứng của anh

Thì ra, là cô oán hận, không phục.

Anh một mực cùng cô pha trò, làm cho cô cảm thấy rất phiền, giống như là tâm bị treo ở giữa không trung. Cô vẫn luôn không tìm được đáp án, anh luôn đem cô trở thành búp bê đùa bỡn, khi dễ cô, rồi lại yêu thương cô.

Lúc cô muốn thi vào sở nghiên cứu, áp lực so bình thường còn muốn lớn hơn, anh luôn dùng kiên nhẫn vô hạn chỉ giáo cô chuẩn bị như thế nào. Về phần ngày nghỉ, anh cũng sẽ mang cô đến vùng ngoại ô đi chơi một chút, bằng không chính là dạo chơi trên đường phố.

Hai người thật là thân mật, nhưng là quan hệ cũng rất mơ hồ.

“Không nghĩ tới giá trị trường của cô so với trong tưởng tượng của tôi còn tốt hơn.” trong giọng nói Nhâm Duy Kỳ mang theo một chút vị chua, nhưng chính mình không có phát hiện. “Sáng sớm đã có người tới đến tỏ tình.”

“Nào có giống như giáo sư Nhâm được hoan nghênh như vậy?” Lê Đồng Đồng nhin không được mĩa mai trở lại. “Phần lớn học sinh nữ đối với anh đều điên cuồng không thôi, cái đó của tôi làm sao có thể so với anh?”

Anh nâng mày, hôm nay cô như thế nào lại một mực phản kháng anh?

“Xem ra tôi quá coi thường cô.” Anh vụng trộm thu hồi cảm giác không vui, ở trước mặt cô biểu hiện tự nhiên, không thêm để ý. “Thì ra là bên trong sở nghiên cứu, vẫn có người mê luyến cô”

Cô hít hít cái mũi, cảm giác anh hôm nay nói chuyện đặc biệt chói tai.

Trước kia anh cũng không như vậy, vì cái gì hôm nay cảm giác đặc biệt không giống với trước kia?

“Tôi cũng không phải không ai muốn.” Cô khê cắn cánh môi.”Là tôi không thích hẳn thôi.”

“Tôi biết rõ.” Anh tiến lên lấy ngón cái nâng cằm của cô.

“Anh biết cái rắm!” Cô giận dữ mà hất đi ngón tay anh.

“Cô yêu thích tôi.” Anh cười đến rất vô lại, giống như ăn định cô rồi. “Hơn nữa, hay là rất yêu thích cái loại kia.”

Mặt của cô rất không có chí khí mà đỏ lên, hai con ngươi nhanh như chớp mà trừng mắt anh.

Thì ra, anh đã sớm biết cô rất thích anh. Đáng giận!

“Hiện tại tôi không thích anh rồi!” Vì cứu vớt mặt mũi, Lê Đồng Đồng cố ý nói mát.

“Vậy sao?” Nhâm Duy Kỳ vô tình nhún vai.”Ngoại trừ yêu thích tôi, cô không có tuyển người thứ hai.”

Anh rất có tự tin, bởi vì anh sớm thì đã ăn định cô rồi.

“Tôi. Tôi có!”

Cho dù không có, cô cũng sẽ cố gắng tìm kiếm, sau đó làm anh tức chết!

Thì ra anh đã sớm biết cô thích anh, còn một mực giả ngu, không để cho cô dù chỉ một biểu hiện nào, căn bản chính là đang đùa cô đi!

Nhâm Duy Kỳ khê cười một tiếng, tựa hồ như cười cô thiên trần “Nghe lời, nhớ rõ đúng giờ về nhà nấu cơm.” ANh một chút cũng không có đem lời của cô để ở trong lòng, tiêu sái xoay người rời đi.

Anh tự tin mà cho rằng, cô sẽ không thể thích đàn ông khác, cho nên, anh một mực không có nói cho cô biết, anh cũng yêu mến cô, cho nên anh chỉ có thể thuộc về một người.

Nhưng mà, đây là bí mật, Lê Đồng Đồng đương nhiên không biết.

Cô tức giận đến đầu bốc khói đầy, hừ! Người đàn ông này căn bản là đem cô đánh bẹp!

Khi dễ người cũng phải có một giới hạn chứ, cô ghét nhất người khác đem cô trở thành ngu ngốc!

Tốt, cô phải đi tìm người đàn ông khác thay thế anh!

Chứng minh. Cô cũng có thể lựa chọn không cần tiếp tục thích anh!

5. Chương 5

Nhưng là, cây cỏ như Lê Đồng Đồng, tại X lớn không có ai nhổ đi được.

Một mặt là vì mắt cô cao hơn đầu, mặt khác cô lại rất gần gũi với Nhâm Duy Kỳ, nên một đồng tin đồn theo gió truyền khắp sân trường.

Nhưng mà cô không thèm để ý đến, cũng như từ trước đến nay không cần đi làm sáng tỏ. Nhâm Duy Kỳ lại càng tiêu sái, mỗi khi gặp được vấn đề này, luôn xuất ra bộ dáng tươi cười nhã nhặn nhất, không có giải thích nhiều.

Lâu rồi, người khác cũng liền chấp nhận quan hệ của bọn họ.

Trong trường học không ai dám đeo đuổi, Lê Đồng Đồng quyết định trở về tìm cha, mời cha giúp cô an bài thân cận.

Cô cũng không tin, điều kiện của cô sẽ kém đến tình trạng này, không có một đàn ông nào yêu!

Mà cô, cũng không cần không có chí khí như vậy, lại đi yêu thích một đàn ông chỉ biết đùa cô, chưa bao giờ hưởng ứng tâm ý của cô.

Càng quá phận chính là, anh đem biến thành đồ đàn, biết rất rõ ràng, rồi lại giả ngu, đem cô xoay vòng vòng, khiến anh thật cao hứng vậy sao?

Lê Đồng Đồng hạ quyết định, đêm đó liền về nhà, dụ dỗ cùng uy hiếp Lê lão cha giúp cô đi thân cận, giới thiệu một đàn ông cho cô!

Không cần biết thân cận đàn ông nào, miễn cô không còn thích anh nữa là được!

Cho nên cô liền xin nghỉ ngơi một tháng, chạy về Đài Bắc trước ngủ một giấc ba ngày ba đêm (vì chị thiếu ngủ mà), sau đó liền bắt đầu “hối thúc” Lê lão cha.

Lê lão cha đương nhiên rất vui vẻ nhận việc này, không nghĩ tới con gái thứ ba mà sẽ chủ động yêu cầu thân cận, ông đương nhiên khoái lạc rồi! Cho nên động tác rất nhanh liền an bài thân cận tốt cho con.

Nghe nói đối tượng hẹn hò lai lịch không nhỏ, là cổ vấn của công ty Kim Khổng, mặc dù sinh ra không phải là hào phú, nhưng giá trị con người hơn trăm triệu.

Vì vậy, Lê Đồng Đồng ăn mặc giống như tiểu công chúa, tóc đen cột lên sau ót, cài lên đồ kẹp tóc tóc, mặc lên váy vàng nhạt, thoát nhìn thanh thuần rồi lại mang theo thành thực.

Lê lão cha cùng Lê Đồng Đồng đi vào khách sạn lớn, vừa mới tới cửa nhà hàng, Lê Đồng Đồng đã có cảm giác xúc động muốn về nhà, bước chân tiến lên cũng ngừng

“Đồng Đồng, làm sao vậy?”

Tay Lê lão cha bị con gái ôm lấy, bước chân cũng bởi vậy chậm lại.

Lê Đồng Đồng đứng ở cửa ra vào, nhìn qua người đàn ông mặc âu phục đen ở phía trước thiếu chút nữa trở thành pho tượng, cô thật sự cảm giác mình bị vận đen đeo đuổi rồi!

Bởi vì, anh quả thực là âm hồn bất tán đi! =))

Nhâm Duy Kỳ ngồi ở bên trong, bên môi giờ lên cười lạnh, loại trừ nhân tố tiêu cực là vẻ mặt ôn hòa kia, giờ đây trên mặt anh một bộ kỳ quái sắc mặt.

“Hắn hắn hắn.” Lê Đồng Đồng không có phép tắc gì chỉ vào người đàn ông phía trước, cái miệng lạnh lợi giờ không nói ra lời.

“Hắn là Nhâm Duy Kỳ, mặc dù đang dạy ở trường đại học, nhưng mà nghe nói là cổ vấn của Kim Khổng, thương giới tương đối coi trọng hắn.” Lê lão cha ngược lại là rất hài lòng đối với thân thể bối cảnh của đối phương.

“Con đột nhiên cảm thấy trong người không thoải mái, muốn về nhà nghỉ ngơi.” dạ dày của cô mơ hồ đau, căn bản không rõ vì cái gì mà Nhâm Duy Kỳ sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Thật là khéo.” Nhâm Duy Kỳ nhìn thấy Lê Đồng Đồng muốn quay người chạy trốn, rất nhanh từ ghế đứng lên, tiêu sái đi tới trước mặt nàng, nắm chặt cánh tay của cô, làm cho cô không có cơ hội chạy đi ngay trước mắt của anh.

Gặp ma rồi! Trong lòng Lê Đồng Đồng thầm mắng một tiếng.

Cô không tin tưởng đây tuyệt đối là trùng hợp, cũng như lần đầu cô gặp mặt anh, cũng không phải trùng hợp, mà là anh cố ý sắp đặt.

“Các con biết nhau?” về mặt Lê lão cha kinh ngạc, không nghĩ tới bọn họ tựa hồ rất quen thuộc.

“Chúng con không chỉ có biết nhau, mà còn rất quen.” Nhâm Duy Kỳ triển khai bộ dáng tươi cười, cười đến có thể làm tặc rồi. “Con nhậm chức ở trường học, Đồng Đồng vừa hay là học sinh của con, hơn nữa nhà chúng con lại thật khéo ở gần nhau.”

Thấy anh tựa hồ còn muốn cùng cha mình trò chuyện, cô cố ý lấy cùi chỏ thụi vào anh một phát, hi vọng anh không nên nói thêm nữa.

“Đồng Đồng then thùng rồi.” Nhâm Duy Kỳ tiến lên ôm bả vai Lê Đồng Đồng. “Bất quá, con muốn nói lời xin lỗi với bác, kỳ thật con cùng cô ấy đã sớm tại kết giao rồi. Chẳng qua là mấy ngày hôm trước con cùng tiểu nóng nảy này có chút náo loạn, khiến cho cô ấy tức giận muốn cùng người khác thân cận, may mắn con đã sớm nghe ngóng rồi, tiện đây con cũng muốn lợi dụng cơ hội này gặp gỡ người nhà Đồng Đồng.”

Lời anh nói nghe đến thật tốt đẹp vừa tai làm sao! Nhưng là nghe vào tai Lê Đồng Đồng, thiếu chút nữa cô tức giận đến thổ huyết.

Anh tại sao có thể nói ra loại chuyện này mà không biết xấu hổ chứ? Bọn họ rõ ràng là không có kết giao, tại sao lật ngược phải trái như vậy?

“Như vậy bác cũng thật an tâm.” Lê lão cha thật đúng là tin tưởng con người Nhâm Duy Kỳ mà nói. “Đồng Đồng a..., con cũng đừng tức giận như con nít vậy, hẳn vì con mà an bài cuộc gặp mặt hôm nay, con cũng đừng hẹp hòi, như vậy tình cảm mới tốt, biết không?”

“Cha, con.”

“Được được được, cha hiểu hiểu.” Lê lão cha vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn Lê Đồng Đồng. “Cha để chỗ này lại cho các con, để cho Nhâm tiên sinh đưa con trở về, cha đi trước đây.”

Lê lão cha tin tưởng Nhâm Duy Kỳ có thành ý, cố ý xem nhẹ ánh mắt cầu cứu của Lê Đồng Đồng, hoàn toàn không biết mình làm như vậy, là đem con gái quảng vô trong hố lửa rồi. (Mình còn hồng kịp nữa là =)))

Cửa đóng lại, Lê Đồng Đồng biết rõ phao cứu mạng duy nhất của mình đã lủng mất rồi.

Quay đầu lại, nhìn thấy chính là vẻ mặt tà ác cười lạnh Nhâm Duy Kỳ, anh đưa ngón trỏ nâng cằm cô lên, dùng thanh âm trầm ồm để nghe mở miệng nói ra: “Em tốt nhất nên nghĩ lý do giải thích hết thấy chuyện này cho anh.”

Lý do? !

Cô sẽ có lý do gì?

Lê Đồng Đồng cắn cánh môi hồng hồng, khó trách được cô hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy, lại đụng phải tình huống túng quẫn này.

Nếu như bây giờ có thể xuất hiện một người giúp cô giải vây, cô nhất định sẽ cảm tạ đại ân đại đức của người đó, thậm chí lấy thân báo đáp cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng là, việc đó căn bản là chỉ có nằm mộng.

“Tôi không thích anh rồi!” Lê Đồng Đồng kiên trì nói ra trong nội tâm mà nói. “Anh căn bản chính là đem tôi biến thành đồ dân để đùa nghịch, như vậy thú vị sao?”

“Anh có đem em biến đồ dân sao?” Nhâm Duy Kỳ nhẹ giọng hỏi.

“Có.” Lê Đồng Đồng tức giận ngẩng lên, thở phì phì trừng mắt anh

“Mời nêu ví dụ.” anh quyết định cho cô một cơ hội phản bác, nếu như tìm không thấy một lý do tốt, như vậy anh sẽ cho cô một chút trừng phạt.

Muốn tìm đàn ông khác? Trừ khi anh chết rồi, không thì đừng mơ!

“Anh biết rất rõ ràng tôi thích anh, thế nhưng anh lại cố ý coi như không biết, để cho quan hệ của chúng ta cứ luôn mập mờ không rõ, kết quả mấy ngày hôm trước người mới nói cho ta biết, đã người toàn bộ biết. . . .” Lê Đồng Đồng cắn răng, thiếu chút nữa liền không khống chế được mà xông lên trước dùng sức cắn anh. “Anh cần bản chính là đem tôi thành ngu ngốc đùa nghịch, đùa bốn người rất thú vị sao?”

Nhâm Duy Kỳ đã trầm mặc hồi lâu, một đôi mắt màu đen nhìn cô.

Cô nói rất đúng sự thật, anh cũng là bởi vì trêu chọc cô đam nghiện, nhìn vẻ mặt cô đáng yêu cảm thấy thú vị, mới có thể cố ý trêu chọc cô như vậy.

Nhưng là, anh cũng không phải đem cô coi thành đồ ngốc mà đùa nghịch, anh chẳng qua là cảm thấy cô rất đáng yêu.

“Phốc!” Phản ứng của anh là cười khê một tiếng.

“Anh anh anh. . . .” cười cái rắm! “Anh cười cái gì mà cười? Có cái gì tốt mà cười chứ? Tôi chính là không muốn tiếp tục bị anh đùa nghịch, mới quyết định muốn tìm đàn ông khác để yêu, không được sao?”

“Không được.” Nhâm Duy Kỳ vừa cười vừa nói, hiện nay giờ khắc này, anh rất muốn đem cô ôm vào trong ngực. “Anh nói rồi em chỉ có thể yêu anh.”

“Dựa vào cái gì muốn tôi một mực yêu anh?” Lê Đồng Đồng nhú lông mày, đột nhiên cảm thấy hốc mắt có chút cay cay. “Yêu thích một đàn ông vô tâm, là không có kết quả đấy.”

“Em có thể nào tự hạ quyết định, nói anh vô tâm?” Nhâm Duy Kỳ nhìn qua vẻ mặt nghiêm túc của cô.

Không nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn khi nghiêm túc của cô, vậy mà thật sâu câu dẫn thương yêu của anh.

“Bởi vì. . . .” Lê Đồng Đồng nói không nên lời. “Thế nhưng là tôi rất rõ ràng minh bạch, tôi thích anh! Nhưng anh lại chưa từng nói cho tôi biết cảm giác của anh đối với tôi.”

“Thế nên em có thể đọc được anh không thích em?” anh giữ chặt cằm của cô, hơi nở nụ cười.

“Anh ngoại trừ khi dễ tôi, còn biết cái gì?”

Dù là cô lần đầu nhìn thấy anh tức giận thành như vậy, nhưng là anh tức giận không có nghĩa là anh có đạo lý à!

Cô muốn cùng anh phân rõ phải trái, thậm chí anh muốn lý do, cô cũng liệt kê ra một đống rồi, chỉ có anh, cái gì cũng không chịu nói, một mực muốn cô đi đoán.

Mấy tháng này, anh tựa như gió nắm lấy bất định, tuy nhiên cảm nhận được anh ở bên người, nhưng vẫn không chạm tới được lòng của anh.

“Anh còn nghĩ. . . .” Trong mắt của anh hiện lên một tia xảo trá, cúi đầu liền hôn lên môi của cô.

Tuần nhan phóng đại đập vào mắt, Lê Đồng Đồng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đây là lần thứ nhất anh đối với cô chủ động, hai người ở chung chưa từng có thân mật như vậy.

Nhiều lắm là, ngẫu nhiên lúc bọn họ cùng ra ngoài, đột nhiên dắt tay nhỏ bé của cô qua đường, nhưng là qua đường xong, anh liền buông tay của cô ra.

Anh hôm nay vậy mà hôn môi của cô, dùng đầu lưỡi cạy mở môi của cô, trượt vào trong miệng đỏ của cô, lấy được ngọt dịch trong miệng cô?!

Nhâm Duy Kỳ sớm đều muốn làm như vậy, chẳng qua là thân phận của anh không thể làm cần được, cho nên mấy tháng này, đều là dùng thái độ mập mờ đối đãi với cô.

Nhưng trở lại Đài Bắc lại không giống! Tại Đài Bắc, anh không phải một giáo sư, mà là một người độc thân, không cần phải bắn khoăn ánh mắt của người khác, cũng không cần lo lắng làm cho ân sư hổ thẹn, tung tin vệt anh đối với học sinh nữ ra tay.

Cho nên, anh mới cố ý dùng phương thức pha trò, một bên khi dễ cô, một bên cùng cô chơi trò chơi.

Có trời mới biết, mỗi ngày sớm chiều ở chung, có nhiều lần anh thiếu chút nữa cầm giữ không được chính mình, người con gái này căn bản không có phát hiện đến đau đớn của anh.

Anh đành phải đem thể lực không thể phát tiết, chuyển đổi thành trêu chọc để đổi lấy niềm vui.

Khi anh hôn lên môi của cô, anh lập tức biến thân thành một con mãnh thú, chẳng những hút môi của cô, đầu lưỡi còn không ngừng khêu lấy phần lưỡi trong miệng của cô.

Cô như là bị kinh hãi, chẳng qua là đôi mắt trông mong mà nhìn qua anh.

Vì cái gì anh muốn hôn cô? Cô nháy con mắt, không nghĩ là nước mắt trong hốc mắt liền rơi xuống.

Mặn thật, nếm được vị giác này, lại làm cho anh dừng động tác lại.

Nhìn thấy nước mắt Lê Đồng Đồng, tay chân Nhâm Duy Kỳ cơ hồ là luống cuống.

“Vì sao lại khóc?” Nhìn thấy nước mắt của cô, tất cả tự tin toàn bộ tan vỡ.

“Anh cũng không phải yêu thích tôi, tại sao phải hôn tôi?” hai mắt cô đầm lệ mà nhìn qua anh, ngữ khí có chút trách cứ.

Anh không nên hôn cô!

Khi anh hôn lên môi của cô, cô vốn là kiên quyết rời đi rồi, thế mới biết, thì ra trong đầu căn bản không có biện pháp tiêu diệt anh.

Tuy trong miệng hô hào không nên lại ưa thích hẳn, nhưng nàng không quản được lòng của nàng, không có cách nào tự kiềm chế, thoát khỏi khốn cảnh như vậy.

“Anh có nói không thích em sao?” anh nãy mi, dùng bàn tay xóa đi vệt nước mắt trên má cô.

“Nhưng anh cũng không có nói qua yêu thích tôi.” cô nghẹn ngào nói lấy, khóc đến như một đứa bé.

Không xác định cảm giác sẽ làm cho cô bối rối như vậy, mặc dù bọn họ mỗi ngày ở chung một chỗ, nhưng là vừa nghĩ tới trong lòng của anh không có cô, tùy thời cũng có thể đem cô đẹp đi, lòng của cô liền đau.

Rõ ràng phải làm bộ không thèm để ý, nhưng là chua xót vẫn sẽ xông lên đầu, cho nên cô mới có thể tự làm mình cực kỳ bận rộn, không muốn nghĩ đến quan hệ mập mờ của bọn họ.

Có thể ở chung lâu rồi, cái cảm giác thân thiết làm cho cô thật là khó chịu.

Một câu yêu thích của anh, chính là một viên thuốc an thần, mà anh thủy chung không thể cho cô.

“Trong nội tâm của anh có một bí mật nhỏ.” Anh cúi đầu nhìn qua cô, làm cho cô ngồi che kín thức ăn trước bàn “Theo anh biết em yêu thích anh, về sau anh cũng thích em.”

Cái miệng nhỏ của cô khẽ nhếch, phẳng phất như nghe được tiếng người ngoài hành tinh giống nhau vậy.

Cô có nghe lầm hay không? Anh nói anh cũng yêu thích cô a! Cô không thể tưởng tượng nổi mà bắt lấy bàn tay của anh. “Anh thích tôi? Anh thật sự thích tôi?”

“Ừ, thích cái đồ dẫn gốc ghêch như em.” Anh khẽ cười, vì xóa đi nước mắt trên mặt cô. “Em thực đã cho anh là anh đối với em một điểm cảm giác cũng đều không có sao?”

(Vì hai người đã thổ lộ rõ nên mình thay đổi câu cú đây)

“Anh chỉ biết khi dễ em.” cô chu cái miệng nhỏ nhắn, vừa mừng vừa sợ nói: “Vậy tại sao hiện tại lại muốn thẳng thắn thành khẩn nói anh đối với em có cảm tình? Chẳng lẽ anh lại muốn đùa bỡn em?”

Anh trợn trắng mắt, cô gái này lúc nên khôn khéo thì cứ ngơ ngơ, không nên khôn khéo lại tỏ ra vẻ thông minh.

“Em tức giận, muốn đi tìm người đàn ông khác để yêu, anh còn có thể không lên tiếng sao?” anh nhú mồm, một bộ không buông tha nét mặt của cô. “Em rất có chí khí, thật đúng là chuẩn bị thân cận. . . .”

Cô ra vẻ đáng thương mà nhìn qua anh. “Làm sao anh biết em quay về Đài Bắc, là muốn thân cận?”

“Anh rõ em như trong lòng bàn tay.” anh cười đến rất vô hại, có thể thực chất bên trong là một lão hồ ly, rất狡 hoạt. “Anh lần đầu gặp em, anh liền đã điều tra từng chi tiết củ em.”

“Cái gì?” mặt cô thay đổi, không nghĩ tới anh là người như vậy: “Anh rất hèn hạ a. . . .”

“Là thủ đoạn củ em còn quá kém, hơn nữa diễn xuất em còn quá non” anh cười đến rất vô sỉ. “Hơn nữa, anh còn biết em trộm quần lót củ anh.”

Cô nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ lên, cả việc này anh cũng biết?!

“Anh tại sao có thể như vậy á!” cô giận dữ mà cắn cánh tay anh một ngụm. “Mấy tháng này, anh biết rất rõ ràng em thích anh, anh còn cố ý giả ngu!”

Anh lơ đãng, tùy ý cô nhắm nháp lấy.

“Không có biện pháp, anh đáp ứng ân sư đi tới trường X dạy học một năm, vừa vặn em muốn chuẩn bị vào sở nghiên cứu, vì tốt cho chúng ta, anh phải ngăn cản em trầm luân xuống dưới, để cho em thi đậu vào sở nghiên cứu, sau đó chúng ta mới có thể công khai.”

Cô ai oán mà nhìn qua anh, tâm tư củ anh tuy cẩn thận, nhưng cả ba tháng qua lại chẳng nói cho cô biết.

“Anh thật quá đáng!” cô chu cái miệng nhỏ nhắn, “Anh thật là tiểu nhân hèn hạ a! Vì cái gì anh đối với em như lòng bàn tay, anh còn đối với em hà khắc như vậy? Luôn khi dễ em, muốn em giúp anh nấu cơm, hơn nữa buổi sáng còn muốn đi luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ. . . .”

“Đây đều là vì suy nghĩ cho chúng ta về sau.”

Anh hào phóng mà ôm eo củ cô. “Huấn luyện em làm việc nhà, về sau anh đi công tác, em cũng không bỏ đối chính mình; mỗi ngày mang em đi luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, là huấn luyện thể lực củ em, bằng không về sau lúc chúng ta ân ái trên giường, em mệt đến ngủ, anh đây làm sao bây giờ?”

“Hạ lưu.” anh lại dâng tặng anh một cái danh từ.

“Cám ơn.” anh tiếp thu, coi như là khích lệ. “Anh cho em đáp án, em có thể thoả mãn?”

Cô than nhẹ một tiếng, nước mắt trên mặt được bàn tay củ anh xóa đi, cô khẽ cắn cánh môi. “Anh. . . . Thật sự yêu thích em?”

“Bằng không anh xuất hiện ở nơi đây làm gì?” anh nheo con mắt hỏi lại.

Cô sẽ không dẫn như vậy a? Nguyên nhân anh xuất hiện cũng không hiểu được, thực nên đánh!

“Vậy anh phải đáp ứng em, về sau không được khi dễ em!” cô hờn dỗi nói, thái độ mềm đi rất nhiều.

Được rồi, cô thừa nhận cô thật dễ dụ đấy, mấy câu dễ dàng sẽ đem cô thành dễ bảo.

Nhưng mà anh là sự thật có giao trái tim đặt ở trên người củ cô, biết rõ cô xin phép nghỉ quay về Đài Bắc, tỏ vẻ anh còn quan tâm cô, hôm nay mới có thể diễn một màn như vậy.

Cô liền đại nhân có đại lượng, tha thứ cho anh.

“Anh sẽ tận lực.” anh thấp giọng trả lời, nhưng mà anh cũng không có đáp ứng không đùa cô.

Cuối cùng, đem tiểu mỹ nhân quay một vòng quên hết những ân oán trước kia, ngọt ngào như mật ong mà ôm lấy anh.

Một loại hạnh phúc, đang dào dạt dâng lên tim cô, đem tâm cô vào chốn hư không

6. Chương 6

7. Chương 7

8. Chương 8

Tiểu cô nương ồn ào đã xong nóng nảy, bởi vì Nhâm Duy Kỳ phải quay về trường học dạy học, Lê Đồng Đồng cũng chỉ rất không có chí khí theo sát anh trở về.

Lúc trước nói khoác mà không biết ngược nói muốn yêu thích người khác, không bao giờ nữa muốn yêu thích anh loại lời nói ngu xuẩn, hoàn toàn bị cô vứt bỏ ở sau ót.

Bất quá từ khi tâm ý của anh cùng cô thẳng thắn về sau, thái độ của anh cải biến rất nhiều, không hề dùng khi dễ cô làm niềm vui, nhưng ngẫu nhiên hay vẫn sẽ đùa bỡn cô một phát.

Trêu chọc cô, vẫn là thói quen của anh.

Bọn họ mỗi ngày đều nồng tình mật ý mà ở cùng một chỗ, nếu như quá muộn, cô liền chẳng muốn lại nhà trọ chính mình, trực tiếp ở tại trong căn hộ của anh.

Qua không bao lâu, nhà trọ anh dần dần bị đồ đạc của cô tiến vào chiếm giữ, tựa như người của cô, tràn đầy ở trong lòng của anh.

Biến hóa như thế, người bên ngoài dần dần nhìn ra mách khéo, lời đồn được chứng thực. Nhâm Duy Kỳ cùng Lê Đồng Đồng đang tại kết giao.

Tin tức này vừa truyền ra đi, đại học bộ phận học sinh nữ đều nhao nhao đến phòng nghiên cứu tìm tòi thám thính, muốn nhìn một chút Lê Đồng Đồng ruốt cuộc là có bộ dáng ra sao.

Rất nhanh, tình cảm lưu luyến của hai người trở thành bất quá(*) lớn nhất trong năm nay của trường học.

(*) tin đồn nhảm, đề tài lá cải

Nhưng mà, có người vô cùng không cam lòng, tỷ như người cùng một khóa nghiên cứu sinh Hà Lệ Lệ, cùng với tổ tình bị cự tuyệt Trương Chí Minh.

Hai người này như là thông đồng, thay phiên đến tìm phiền phức ở trên người Lê Đồng Đồng, một cái mắng cô không biết xấu hổ, một cái nói cô không có con mắt.

“Đồng Đồng, bạn vì cái gì không chịu tiếp nhận mình?” Trương Chí Minh như con gián đánh không chết, hôm nay lại đây đến phòng nghiên cứu của Lê Đồng Đồng, như khối kẹo cao su giống nhau muốn cạy cũng cạy không ra.

Lê Đồng Đồng căn bản không để ý đến hắn, tự lo làm lấy chuyện của mình.

“Tôi thật sự rất thích bạn.” Trương Chí Minh lời thề son sắt nói: “Theo tôi gặp được bạn lần đầu tiên, tôi liền yêu mến bạn.”

“Cho dù cho tôi một trăm lần cơ hội để lựa chọn, tôi cũng sẽ không lựa chọn cậu!” Rốt cục, Lê Đồng Đồng thả xuống đồ vật trên tay, lạnh lùng nhìn hắn.

Cô phát hiện trên tay anh cầm lấy một bó hoa hồng, đang dùng một đôi con ngươi thâm tình nhìn đến cô.

Thế nhưng là lang hữu tình, muội vô ý, như vậy đeo đuổi, làm cho cô cảm thấy rất không kiên nhẫn.

Cô đã rất rõ ràng mà cự tuyệt sự đeo đuổi của hắn, nói dễ nghe, hay nói khó nghe đều nói qua, hắn vẫn là dính lấy không buông, mỗi ngày đều bám tại bên người cô, cô cảm thấy phiền cực kỳ.

“Tôi nguyện ý chờ đợi thẳng đến bạn hồi tâm chuyển ý.” ưu điểm của Trương Chí Minh chính là da mặt dày. “Yêu mến ông già kia không một chỗ hay nào cả, một ngày nào đó hắn sẽ không có năng lực.....”

Vốn cho rằng “Một da không việc khó”(*), chỉ cần có thể cuốn lấy nàng là tốt rồi, nữ nhân đại bộ phận đều ăn cái này một bộ; không nghĩ tới Lê Đồng Đồng khó khiến cho vô cùng.

(*) tức là mặt dày là mọi chuyện sẽ ổn thoả, như câu đẹp trai không bằng chai mặt

Vốn là hấn cho rằng cô vô tâm kết giao bạn trai, không nghĩ tới vậy mà cô cấu kết với giáo sư, lại để tự tôn nam nhân của hấn bị đả kích lớn.

Cho nên, hấn thề muốn truy hồi cô, lấy lại mặt mũi của mình!

“Cậu có biết mình rất phiền hay không?” Rốt cục, nộ khí của Lê Đồng Đồng bị câu dẫn ra.

“Mời tiếp nhận mình.” Trương Chí Minh không sợ chết mà đem hoa tươi đưa cho Lê Đồng Đồng, một bộ dạng chờ đợi giai nhân hồi tâm chuyển ý.

Cô dùng sức hít sâu, tiếp nhận bó hoa trong tay hấn, thời điểm này hấn tưởng rằng cô thật sự bị hấn làm cảm động, chuẩn bị muốn tiếp nhận hảo ý của hấn.

Nghĩ quá nhiều!

“Cậu có thể hay không đừng phiền như vậy?” Lê Đồng Đồng cầm lấy bó hoa, hung hăng ném ra ngoài cửa. “Tôi đều nói tôi không thích cậu rồi, hơn nữa, tuổi tác bạn trai tôi tuy lớn, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không thể không có năng lực, cậu ít ở chỗ này nói hươu nói vượn! Cút cho tôi!”

Cô tức giận đưa hấn đẩy đi ra, dùng sức đem cửa phòng nghiên cứu đóng lại.

May mắn ở bên trong phòng nghiên cứu không có quá nhiều người, chỉ có một học sinh nữ

“Đồng Đồng, tôi thích bạn ” Trương Chí Minh dùng sức nện lấy cửa, tại bên ngoài la lên.

“Rất vất vả ah!” nữ học sinh hướng cô gật gật đầu, dùng giọng điệu đồng tình nói qua.

Lê Đồng Đồng thở dài một hơi, trở lại vị trí của mình. “Sắp bị phiền chết rồi.”

“Cẩn thận một chút.” Học sinh nữ bắt đầu đi nhìn xem nàng. “Gian phòng nghiên cứu trước kia cũng truyền ra gút mắc tam giác hai nữ một nam, kết quả nữ sinh thứ ba trong đó bị nam nhân gian lận, trực tiếp tìm tới nguyên phối(*) tính sổ, chẳng những đem nguyên phối giết, còn hòa tan thi thể nguyên phối, sau đó còn không sợ hãi, mỗi ngày cùng nam nhân cuộc hẹn.”

(*) chính thất, được cưới hồi hoàng hôn

Sắc mặt Lê Đồng Đồng khó coi mà nhìn chằm chằm học sinh nữ. “Cậu không nên làm tôi sợ.” cô sợ ma nhất.

“Ha ha.” Học sinh nữ cười khê một tiếng, “Cậu đừng lo lắng á! Cô ta là tại phòng hóa học giết người, hòa tan thi thể, không phải đang nghiên cứu trong phòng á!”

Lê Đồng Đồng nghe xong, thở dài một hơi.”Tôi còn tưởng rằng là ở chỗ này....”

“Bất quá cậu thật sự phải cẩn thận, trong khoảng thời gian này Trương Chí Minh một mực dây dưa cậu, cậu nên hẹn người bạn trai tới đón đưa cậu mới được a” học sinh nữ tốt bụng nhắc nhở.

“Cám ơn, tôi biết rõ.” Lê Đồng Đồng đối với học sinh nữ giơ lên một chút tươi cười.

Trong lòng của cô xác thực cũng có chút bất an, Trương Chí Minh dây dưa không rõ như vậy, hi vọng sẽ không phát sinh sự tình không tốt.

Buổi tối, Lê Đồng Đồng trở lại trụ sở Nhâm Duy Kỳ .

Ăn bữa tối do Nhâm Duy Kỳ tỉ mỉ chuẩn bị, cô lộ ra tâm sự có chút nặng nề.

Nhâm Duy Kỳ bưng lên nồi súp đậm đặc cuối cùng, ngồi ở đối diện Lê Đồng Đồng, phát hiện nét mặt của cô có chút quái dị, hơn nữa sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Đồng Đồng?” rất khó được cô sẽ xuất hiện bộ dáng thất thần, lại để cho anh có chút để ý.

“À?” Lê Đồng Đồng lấy lại tinh thần, lộ ra có chút không yên lòng, bởi vì trong đầu vẫn còn bần thần câu chuyện học sinh nữ vừa mới kể cho cô biết.

Trương Chí Minh sẽ dùng thủ đoạn tàn độc như vậy sao? Cô cắn môi dưới, trong nội tâm không khỏi cảm thấy rùng rợn.

Ai bảo cô trong cơn tức giận luôn không lựa lời nói, nếu như Trương Chí Minh ghi hận trong lòng, chuyện đấy cũng là đương nhiên.

“Em đang suy nghĩ gì?” Nhâm Duy Kỳ nhíu mày, không thích bộ dáng tâm sự nặng nề của cô.

Hơn nữa, giờ phút này vậy mà anh nhìn không ra tâm sự của cô, lại để cho anh cảm giác có chút thất bại.

Anh đứng dậy đi đến bên cạnh của cô, bàn tay nâng gương mặt của cô, cúi đầu nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Có phải là có chuyện gì giấu diếm anh hay không?”

“Liên.” cô bất đắc dĩ thở dài. “Hôm nay Trương Chí Minh lại tìm đến chỗ em, mỗi ngày đều như vậy.”

Cô đem câu chuyện học sinh nữ hôm nay nói cho cô biết nói lại cho anh nghe.

Trương Chí Minh?! Nhâm Duy Kỳ nheo con mắt, cái tiểu mao đầu này muốn đoạt phụ nữ của anh?

“Em rất sợ hãi?” Xem hình dạng của cô có chút mất hồn mất vía, phảng phất thật sự đã bị kinh hãi rất lớn. “Hắn là không phải đối với em nói ra lời nói khó nghe chứ?”

Cô lắc đầu.”Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” anh sờ sờ tóc của cô. “Bắt đầu từ ngày mai, tan học anh sẽ đón em”

Cô ngược mắt, không nghĩ tới chính mình còn chưa mở miệng yêu cầu, anh liền chủ động muốn đón cô tan học. Cô lộ ra cười ngây ngô, có thể trong mắt lại tràn ngập ngọt ngào.

“Thật vậy chăng?” cô chớp chớp đôi mắt to chờ đợi, hai tay chủ động treo ở cổ của anh. “Em thật sự rất thích anh.”

“Chỉ có thích mà thôi?” anh nhíu mày, tựa hồ không hài lòng đáp án này cho lắm.

Cô cười khê một tiếng. “Dạ dày lớn như vậy, yêu cũng không thỏa mãn được anh?”

“Không có biện pháp.” anh nhún nhún vai. “Ai bảo em để cho anh ném qua về sau liền vẫn chưa thỏa mãn.”

“Anh thì tốt rồi.” cô chu cái miệng nhỏ nhắn. “Từ khi công khai quan hệ của chúng ta, đối tượng mà mọi người truy tìm là em, không phải là anh!”

Anh yêu thương mà vuốt ve tóc của cô. “Chẳng lẽ lại, em muốn chúng ta một mực không công khai, sau đó để cho anh bị từng học sinh nữ nhìn chằm chằm?”

“Không được!” cô kháng nghị mà chu cái miệng nhỏ nhắn. “Anh dám cùng những con gái khác quan hệ nam nữ, em nhất định sẽ thiến anh!”

Cô quẳng xuống lời nói ngoan độc, đàn ông của cô không cho phép có người dòm ngó!

“Thật là một cái tiểu đồ ngốc!” Môi của anh tại trên trán của cô ấn một cái hôn. “Ngoại trừ em, không ai có thể câu dẫn ra hứng thú của anh...”

Không biết tại sao, nghe được lời nói của anh, cô luôn không có sức chống cự mà đỏ mặt, một mực bảo trì hình tượng như một cô gái đối với mối tình đầu mà thẹn thùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng lên, như một quả táo đỏ chín mọng, lại để cho anh nhìn không được nâng lên mặt của cô, môi mỏng ngăn chặn môi của cô, cho cô một cái hôn thật sâu.

Mà phản ứng của cô cũng vô cùng nhiệt tình, hưởng ứng cách hôn sâu tiêu chuẩn của anh.

“Ừm.... .” cô ưm một tiếng, hai tay ôm chặt lấy cổ của anh.

Nụ hôn của anh tựa như lửa chậm, đem ngọn lửa trong thân thể cô từ từ nhóm nhen lên, chậm rãi đốt cháy lý trí cùng phòng bị của cô.

Thấy cô phản ứng khó được nhiệt tình như vậy, anh dứt khoát đem cô ôm rời cái ghế, hướng trong phòng ngủ đi đến.

Đã đói bụng không quan trọng, quan trọng là ... anh hiện tại thậm chí muốn hưởng thụ thân thể mỹ vị của cô.

Hắc hắc hắc! Đại sắc lang chuẩn bị ăn tươi con cừu con.

Một đôi bàn tay lớn đang không kiêng nể gì cả mà tại xương quai xanh của Lê Đồng Đồng dao động, thậm chí còn không an phận mà bò lên trên trước ngực của cô, cởi bỏ từng cái quần áo vướng bận.

“Không. Không nên.” Khi cô phát hiện mình đang bị anh ôm hướng phòng ngủ, mặt cô đều đỏ lên, muốn kháng cự.

Nhâm Duy Kỳ tà ác cười cười, hai tay đem quần áo trên người cô bỏ đi, chỉ còn quần lót. “Điều gì vào miệng cọp rồi, em cho là anh sẽ nhả ra sao?”

Bởi vì anh đụng vào, thân thể Lê Đồng Đồng cong lên, toàn thân lộ ra khô nóng bất an.

“Sắc quỷ!” cô tức giận lầu bầu một tiếng. “Chúng ta vừa mới đang nói chuyện đứng đắn a.”

“Chuyện đứng đắn nói xong, hiện tại chúng ta cần xử lý chính là chuyện phòng the.” anh giật nội y rước ngực cô xuống, đầu lưỡi thè lưỡi ra liếm trái cây ngọt ngào ở trên.

“Thật đẹp.” anh chơi lấy rất tròn của cô, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy nhũ tiem dần dần đứng thẳng, cố ý chắc chắn lên tiếng. “Hơn nữa thật mềm, thơm quá.”

Tay trái của anh cố ý kéo nhẹ đầu vú của cô, trái phải lôi kéo chuyển động, làm người trên giường bất an mà giãy dụa, trong miệng tức thì ngậm lấy chứa một nhũ tiem khác.

Anh đương nhiên không có dễ dàng như vậy mà bỏ qua cho cô, tay phải dần dần hướng bụng dưới bằng phải mà đi, đi tới thắt lưng thon gọn, sau đó dò tới quần lót tam giác bên trong hiện lên hoa viên thần bí.

“Làn da em thật mềm thật trơn.” Lòng bàn tay của anh dán tại chính giữa quần lót, cảm thụ được bộ lông hơi ẩm.

Đầu ngón tay của anh đặt tại hoa tâm yếu ớt, dọc theo khe hở sờ qua lại.

“A.... .” cô khẽ cắn cánh môi, tình nguyện làm nhũ thống khổ, cũng không nguyện ý phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng thân thể dần dần bởi vì anh trêu chọc mà làm cho khuất phục.

Toàn thân cao thấp của cô cơ hồ là cứng ngắc đấy, hai chân kẹp chặt, không muốn dễ dàng như vậy cho anh xâm lược thành trì.

Chẳng qua là cô quá coi thường hắn, động tác ngón tay càng lúc càng lớn, thân thể của cô cảm nhận được nhộn nhạo trêu chọc, toàn thân cao thấp đều cần anh an ủi.

“Điều đến mức này rồi, em còn thẹn thùng như vậy? Bình thường anh dạy em nhiều như vậy, em đều không có học.”

“Không biết xấu hổ!” cô đỏ mặt nhẹ hô.

“Hả? Nhưng em hưởng ứng cũng không đúng lương tâm nha!” anh chẳng qua là thoáng tại quần lót của cô qua lại lê mê, cô liền hơi thối ra hoa dịch.

Ô. cô chán ghét tình huống như bây giờ, chỉ có thể há miệng như mèo nhỏ khóc ròng. “Duy kỳ.”

Hình dạng của cô phảng phất bị người xấu khi dễ!

“Em bắt đầu ướt, có cần anh hay không?” anh khẽ cười một tiếng, bàn tay trượt vào bên trong quần lót của cô, chạm được cánh hoa trắng hồng.

Đầu ngón tay của anh tại khe hẹp bên trong qua lại lê mê, lấy dính dâm thủy của cô, hoa hạch cũng bởi vì ngón tay dài vỗ về chơi đùa mà có chút nở.

Mà ngay cả miên nhũ của cô cũng có chút sưng, trên miên nhũ phồng đỏ hồng, xinh đẹp đến làm người ta không dời được thân thể xinh đẹp của cô.

Chỗ kín dưới bàn tay, đơn giản chỉ cần tách ra hai chân của cô, nhét vào hai ngón tay, ở bên trong không kiêng nể gì cả mà đóng đưa đứng lên.

Đây đối với thanh non như cô mà nói là một loại cực hình, ngón tay anh thoáng thô ráp tại bên trong đường hành lang trơn mềm xung đột, thấm ra càng nhiều hoa dịch nữa.

Tuy nhiên hoa dịch làm trơn đường hành lang, thế nhưng là thân thể sưng đỏ khó chịu, lại không thể bởi vì anh trâu chọc mà làm cho cảm thấy thoải mái, ngược lại càng lúc càng nóng.

Bản năng của cô biết mình cần thêm nữa..., thêm nữa....

“Thực ảm ướt a...!” anh cố ý rút ra đầu ngón tay của bản thân, đưa bàn tay đặt ở trước mặt của cô, cố ý tới gần chớp mũi của cô, đùa bỡn nhiều dịch trong suốt. “Không nghĩ tới thân thể em nhiệt tình như vậy.”

Anh nhìn qua khuôn mặt trong suốt của cô, cặp con mắt to tròn bịt kín một tia tình dục, cái miệng nhỏ thở khê thở ra mùi thơm hương lan, phun tại trên mặt của anh.

Tuy nhiên thân thể dậy sóng đánh úp lại, tuy anh trâu chọc cũng không có giải quyết khô nóng trong cơ thể cô, ngược lại tăng thêm khó nhịn cho cô.

“Bại hoại.” cô khê cắn cánh môi, trong mắt có hờn dỗi, thân thể cong lên như có cây đuốc tại đốt lấy, mật dịch giữa hai chân cũng thấm ra rất nhiều.

Anh phơi bày nửa người trên, một bên cởi bỏ quần của mình, một bên dùng bàn tay vuốt ve bộ ngực của cô.

Bộ ngực của cô vừa mềm lại vừa non, làm anh nhịn không được cúi đầu hút.

Nhũ tiêm tại đầu lưỡi trên vòng quanh từng vòng, nhũ tiêm là màu hồng anh thích nhất, tựa như đóa hoa anh đào nở rộ.

Thân thể cô thanh thuần hỗn hợp với nhiệt tình, lại để cho anh tăng thêm hút động tác, phát ra thanh âm chặc chặc.

Anh tham lam mà dùng đầu lưỡi gây xích mích hạt châu nhỏ, thẳng đến nó cứng ngắc về sau, liền nặng nề mà thè lưỡi ra cao thấp liếm lách, lặp lại vài chục lần về sau, anh lại đổi đến nhũ tiêm đã bị vắng vẻ ở bên kia.

“A.... A....” Đầu lưỡi của anh ầm áp, làm cho cô cảm thấy thoải mái, hai tay nhẹ bắt lấy sợi tóc của anh. “Kỳ, em nóng quá, thật là muốn.”

“Anh biết rõ em rất nóng.” Anh rời khỏi đầu vú của cô, bàn tay lớn vịn bên eo của cô, nhìn đến trần trường giữa hai chân, hoa dịch sớm đã ồ ồ chảy ra.

“Em thật ảm ướt.” con mắt màu đen của anh nheo lại, đem cô đặt ở trên giường, tách đôi chân thon dài của cô.

Bên trên bộ lông mềm mại còn dính lấy hoa lộ tươi mới, lại để cho anh không khỏi vuốt vuốt vài cái, cuối cùng đầu ngón tay mới chạm được múi thịt trên đầu.

Cô khê ngâm mà kêu, hai tay hạnh kiểm xấu mà tại trên bộ ngực chính mình dùng sức xoa nắn, muốn tiêu tan đi nhiệt khí trong cơ thể.

“Em thật đáng yêu.” anh kéo nhẹ cánh môi, ngón tay dài tại bên trong khe hẹp của cô không ngừng dao động qua lại.

Cánh hoa trắng nõn ở hai bên, ẩn ẩn như xuất hiện chốn đào nguyên trong miệng nhỏ, hương thơm hoa lộ chính là từ nhỏ trong miệng không ngừng thấm ra ngoài.

Ngón trỏ của anh cố ý uốn lượn, lại nhẹ nhàng áp hướng hai đóa môi thịt, cũng đã kích thích bao bọc ở bên trong hoa huyết.

“A... a...” thân thể của cô phảng phất như điện giật, cái loại thoải mái này làm cô nhin không được uốn éo người. “Kỳ, em thật là khó chịu a....”

Đến lúc nào rồi rồi, anh còn một mực giày vò lấy cô!

Đốt ngón tay của anh tại trong miệng hoa huyết chà qua lại, khi thì nhẹ, khi thì nặng, thủy dịch chậm rãi chảy ra, lây dính ngón tay của anh.

Anh đem ngón trỏ duỗi dài, dùng đầu ngón tay móc lấy môi thịt bên trong, tới gần tiểu hạch miễn cảm, trái phải qua lại

Hạ thể của cô không ngừng đóng đưa, hoa dịch cũng như là đầy tràn ra, thấm ướt bên ngoài đầu cánh hoa, xem phản ứng của cô, bây giờ cô rất hưởng thụ lấy cảm giác như vậy.

Hô hấp của cô trở nên rất gấp rút, thấy anh chỉ lấy tay chỉ đùa bốn thân thể của cô, cô không biết từ đâu mà đến một cổ khí lực, đứng lên dùng hai tay áp hướng bộ ngực của anh.

“Không nên như vậy đùa bốn em” trong trong miệng phun ra mùi hoa lan, ánh mắt sương mù mà nhìn qua anh. “Em thật sự thật là muốn.”

“Bảo bối, chúng ta còn nhiều mà thời gian.” anh mở miệng an ủi cô, ngược lại không muốn nhanh giải quyết nhu cầu hai người như vậy.

Vì vậy anh làm cho cô đưa lưng về phía cô, làm cho nửa người trên treo trên bầu trời, hai tay đỡ tại trên tủ đầu giường, đem bờ mông tuyết trắng hướng đến cô. (Chẳng nhìn ra tư thế gì ==)

“Người muốn làm cái gì?” cô bất an mà quay đầu lại, nơi riêng tư bởi vì anh tách ra, chính đại ngượng ngịu mà bại lộ trong không khí.

“Làm. chuyện khiến em thoải mái”

9. Chương 9

10. Chương 10

Lê Đồng Đồng kéo lấy một thân như là xé rách rồi nhào nặn lại, sau đó lại để cho Nhâm Duy Kỳ đưa đến phòng nghiên cứu, hai người ôm trong chốc lát, đang chuẩn bị mở cửa đi vào phòng nghiên cứu, vừa vịn có người từ bên trong đi ra.

“Ồ? Đồng Đồng.” học sinh nữ cầm trên tay sách giáo khoa. “Hôm nay cậu dường như tương đối sớm đến?”

“Đúng vậy! Buổi sáng bạn trai mình có khóa, tôi nghĩ đến phòng nghiên cứu sớm hơn.” Lê Đồng Đồng cho học sinh nữ một cái dáng tươi cười, nhưng lại có một mệt mỏi trên mặt.

Đều do tối hôm qua Nhâm Duy Kỳ nhiệt tình như lửa, làm cho xương cốt toàn thân cao thấp của cô đều nhanh tan rã.

Ngày hôm qua anh tựa hồ rất lạ lẫm, phảng phất là ghen giống nhau, hiển nhiên rất không thích chuyện có người con trai khác theo đuổi cô....

“Hôm nay buổi sáng tất cả đều có khóa, một người cậu ở nghiên cứu phòng phải cẩn thận một chút.” Học sinh nữ có chút lo lắng, “Mình thật sự còn đầy lo lắng Trương Chí Minh lại đây dây dưa cậu, cái loại cá tính cổ chấp kia làm cho người ta có chút sợ hãi.”

“Ách. . . .” Lê Đồng Đồng sững sốt trong chốc lát. “Bạn không nên làm mình sợ á! Dù sao xong tiết học kia bạn sẽ phải quay về phòng nghiên cứu a?”

“Được rồi, kia cậu phải nhớ đem cửa khóa trái, dù sao tiết thứ hai tất cả mọi người mới có thể trở về.” học sinh nữ nói rõ, “Mặc kệ như thế nào, cậu nhất định phải cẩn thận Trương Chí Minh biến thái kia.”

“Mình biết rõ.”

“Tôi đây đi học thôi, bye!” học sinh nữ cùng Lê Đồng Đồng tạm biệt về sau, liền hướng phòng học phương hướng đi đến.

Lê Đồng Đồng gặp học sinh nữ đi xa, quay người bước vào phòng nghiên cứu, đang chuẩn bị đem cửa sắt khóa trái lúc, đột nhiên có một cái cường đại lực đạo hướng cô dùng sức đẩy.

Lực đánh từ ngoài vào trong, làm cho bước chân cô đột nhiên rẽ ngang, lão đảo mà sau này một ngã, đồ vật trên tay cũng rơi xuống trên đất.

Người tiến vào vừa vặn chính Trương Chí Minh trong miệng học sinh nữ, hôm nay trên tay hắn đồng dạng cũng là một bó hoa, thế nhưng là ánh mắt lại mang theo một vòng hung ác.

“Nguyên lai bạn không thích tôi, mà ngay cả bạn học của bạn cũng không yêu thích tôi?” Trương Chí Minh dưới cao nhìn xuống Lê Đồng Đồng. “Còn mắng tôi là biến thái?”

“Cậu đến cùng là muốn làm gì vậy?” Lê Đồng Đồng cau mày từ dưới đất bò dậy, đã thấy đến ánh mắt Trương Chí Minh rất hung ác .

“Tôi nghĩ như thế nào?” Trương Chí Minh đem hoa tươi ném đến một bên.”Tôi như vậy có kiên nhẫn đeo đuổi cô, cô không chấp nhận coi như thôi đi, còn nói tôi là biến thái?”

“Tôi không có.” Lê Đồng Đồng phủ nhận, mặc dù cô cảm thấy hắn bệnh hoạn, nhưng cũng không có đối với người khác mở miệng nói hắn biến thái.

“Cô thực cho là mình đẹp như tiên nữ à?” Trương Chí Minh tiến lên nắm chặt sợi tóc Lê Đồng Đồng, đem cô đẩy lên trước bàn. “Cô cũng đã cùng Nhậm giáo sư làm qua a? Còn giả bộ được một bộ dạng trinh nữ thánh khiết, loại con gái như cô này tôi đã thấy nhiều, chỉ cần tôi trải qua cô, cô cũng không còn giá trị!”

“Thả ta ra!” Lê Đồng Đồng đau đến hô to, hai tay lại đá lại đạp, muốn tránh thoát kiềm chế của Trương Chí Minh.

“Mơ tưởng.” Trương Chí Minh đem Lê Đồng Đồng áp chế tại trên mặt bàn, dùng một tay đem hai tay của cô kéo cao, tay kia dùng sức xé rách quần áo trên người cô. “Đồ phụ nữ không xấu hổ”

Lê Đồng Đồng không muốn cho Trương Chí Minh thực hiện được ý đồ, vì vậy gấp chân lại, đầu gối vừa vặn đá trúng chỗ yếu ớt của hắn, cô tức thì thừa cơ muốn chạy trốn.

Trương Chí Minh đau đến che dưới bụng, nhưng bàn tay lớn lại nắm chặt tóc dài của Lê Đồng Đồng, đem cô kéo trở về.

“Đồ ti tiện!” Hắn tức giận đến tát cô một cái tát, lại đem cô hung hăng đồ lên bên cạnh bàn.

Lê Đồng Đồng đầu đụng vào bàn sắt, cái trán rất nhanh liền sưng đỏ đứng lên.

“Dám đá tao? Mày không muốn sống chẳng!” trạng thái Trương Chí Minh gần như điên cuồng, tay nắm chân đá lấy thân mình mảnh khảnh của Lê Đồng Đồng.

Lê Đồng Đồng đau đến cuộn lại thân thể, như con mèo nhỏ núp ở nơi hẻo lánh, thừa nhận nắm đấm cùng với đá đánh mãnh liệt của hắn rơi xuống trên người. Cô cắn răng, nước mắt bởi vì đau đớn mà rơi xuống dưới.

Lúc này cô căn bản đã quên gọi, một lòng chỉ muốn bảo vệ địa phương yếu ớt nhất của mình.

Cuối cùng, nộ khí Trương Chí Minh phát tiết hoàn tất, nắm chặt tóc dài của Lê Đồng Đồng, làm cho cô ngẩng đầu nhìn hắn. “Chạy nữa đi! Tao xem mày có bao nhiêu năng lực.” Hắn đem cô bức đến vách tường, tay kia tham tiền trong váy của cô.

“Bỏ ra!” Lê Đồng Đồng hô to, cắn cánh tay hấn một ngụm, bàn tay to trong quần cuối cùng tạm thời rời khỏi.

“Mày.” Trương Chí Minh tức giận đến phát run, lại cho cô một cái tát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Đồng ứ máu, vết thương lớn nhỏ dần dần rõ ràng lộ rõ. Cô muốn chạy hướng cửa ra vào, lại bị Trương Chí Minh hung hăng tóm trở về, lại một lần nữa đối với cô đánh đấm.

“Cứu mạng” Lê Đồng Đồng nhin không được hô to lên tiếng, hy vọng có thể khiến cho người khác để ý tới.

“Đừng kêu!” Trương Chí Minh che miệng mũi của cô, tay kia tức thì bóp ở cổ của cô, muốn cho cô tạm thời an tĩnh lại.

“A.... .” miệng mũi Lê Đồng Đồng không cách nào hô hấp, thời gian dần trôi qua, cô cảm thấy khó thở.

Chẳng lẽ, cô thật sự bước theo gót bi kịch, bị người ta ở chỗ này mưu sát?

Không nên a...! Cô còn muốn cùng Nhâm Duy Kỳ tay trong tay qua cả đời hạnh phúc.

Ô ô. Ai tới cứu cô nha?

Nhâm Duy Kỳ cơ hồ là dùng tốc độ nhanh như tia chớp đi tới, sau lưng còn đi theo cảnh vệ.

Anh vừa mới ở nửa đường gặp được bạn học của Lê Đồng Đồng, biết được phòng nghiên cứu chỉ có một mình cô.

Anh vốn là lơ đãng, muốn tan học về sau sẽ đi qua cùng cô, không nghĩ tới anh đi tới bộ phận đại học dạy học, phát hiện lúc điểm danh thiếu đi Trương Chí Minh, hấn túi sách ở phòng học, nhưng là người lại biến mất.

Dự cảm nói cho anh biết, nhất định đã xảy ra chuyện!

Cho nên anh vội vàng vọt tới phòng nghiên cứu, cũng may cửa cũng không có khóa trái, nhưng bên trong là một mảnh mất trật tự.

Trương Chí Minh hai tay bóp ở Lê Đồng Đồng cổ, Lê Đồng Đồng hiển nhiên đã không có khí lực phản kháng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xám ứ thanh từng mảnh.

Không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có Nhâm Duy Kỳ xông lên phía trước, quơ lấy ghế gỗ ở một bên, hướng trên đầu Trương Chí Minh hung hăng đánh tới.

Trương Chí Minh rốt cục dừng tay, buông ra hai tay, buông tha Lê Đồng Đồng.

“Khục khục.” Lê Đồng Đồng ho khan vài tiếng, từng ngụm từng ngụm mà hô hấp lấy khí, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lập tức đỏ lên.

“Đồng Đồng!” Nhâm Duy Kỳ tiếp được thân thể Lê Đồng Đồng, phát hiện trên mặt của cô tất cả đều là miệng vết thương, quần áo không chỉnh tề, ý thức không rõ.

Anh trước kiểm tra hô hấp của cô, lại kiểm tra toàn thân cao thấp của cô, phát hiện ngoại trừ vết thương trên trán có chút nguy hiểm, cũng không có ngoại thương khác nghiêm trọng.

Nhìn thấy bộ dáng bọn họ ân ái, Trương Chí Minh đầu rơi máu chảy như nổi điên giống nhau mà xông lên phía trước, cùng Nhâm Duy Kỳ uốn éo đánh thành một đoàn.

Nhâm Duy Kỳ bình thường thì có tập thể hình, Trương Chí Minh loại tạp nham này đương nhiên không phải là đối thủ của anh, rất nhanh đã đánh bại hấn, té trên mặt đất ngất đi.

Cảnh vệ chứng kiến Trương Chí Minh ngất đi, mới dám tiến lên đưa chế ngự hấn

“Đầu em thật choáng.” Lê Đồng Đồng bụm lấy cái trán, trên người có nhiều chỗ bầm tím cùng với nội thương. “Vừa mới. Đụng vào.”

Máu tươi không ngừng toát ra, hình thành một loại hình ảnh kinh khủng.

Nhâm Duy Kỳ đem Lê Đồng Đồng theo trên mặt đất bế lên. “Đừng lo lắng, anh mang em đi bệnh viện.”

Trận khôi hài này đưa tới rất nhiều người vây xem, chặn lại ở trước mặt Nhâm Duy Kỳ .

“Cút ngay!” anh hô to một tiếng.

Một cái hô này, toàn bộ mọi người ngây ngẩn cả người. Nhậm giáo sư bình thường tao nhã nho nhã , lúc này vậy mà kích động rống to, hơn nữa trên mặt luôn luôn ôn hòa cũng thay đổi được giống như hung thần ác sát.

Người qua đường biểu lộ ngơ ngẩn, lại để cho bị ôm vào trong ngực Lê Đồng Đồng nhin không được cười khê một tiếng.

“Ồi, em còn cười được!” Nhâm Duy Kỳ nghe thấy tiếng cười trong ngực , cúi đầu mắng chửi.

“Cái ngực trắng ôn hòa của anh đã bị hủy” cô dựa vào trong ngực của anh, cảm thụ được độ ấm trên ngực anh.

“Không sao cả.” anh không để ý cái này. “Mẹ kiếp, anh nhất định phải bắt Trương Chí Minh trả giá thật nhiều.”

“Em rất sợ hãi.” Ngực khí của cô mặc dù nhàn nhạt, nhưng là thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lại không ngừng run rẩy. “Em cho rằng sẽ không còn gặp lại anh rồi.”

“Sẽ không đâu.” anh ôm chặt lấy cô. “Chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, anh sẽ bảo hộ em cả đời đấy.”

“Ừ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dựa vào trong ngực anh, cảm giác tràn đầy an toàn.”Duy kỳ.”

“Hả?”

“Em dường như mất máu quá nhiều.” Thanh âm của cô có chút yếu ớt. “Anh lại như vậy ôm em chạy, đầu em thật chóng mặt.”

“Trước tiên đem con mắt nhắm lại, bệnh viện thì ở phía trước.” anh cúi đầu nhìn qua biểu lộ suy yếu của cô, đau lòng muốn chết.

Cô gật gật đầu, thuận theo hai mắt nhắm lại. Vừa mới màn này, làm cho lòng cô còn sợ hãi.

Ngực tim đập không ngừng nhảy, nhưng là khi cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh, sợ hãi của cô lập tức giảm bớt, bởi vì cô biết rõ, chỉ cần anh xuất hiện, cô rời đi rồi nguy hiểm.

Không có ai có thể lại tổn thương cô.

Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh

“A... ”

Một hồi thét lên phá vỡ yên tĩnh, cũng kinh động một bên người nhà đang ngồi coi chừng người thân bị bệnh của mình.

“Làm gì vậy? Muốn đánh trận sao?” Trong lúc ngủ mơ Lê Hưng Hưng bối rối mà từ trên mặt ghế nhảy dựng lên, nhìn xem Lê Đồng Đồng trên giường bệnh nửa người ngồi dậy.

Tóc dài Lê Đồng Đồng mất trật tự, ngực còn đập thành thịch, trên mặt có vô hạn sợ hãi.

“Chị hai.” Lê Đồng Đồng hô hấp mấy ngụm, phát hiện thân mình ở bệnh viện, lòng của cô cuối cùng có chút bình ổn. “Tại sao chị lại ở chỗ này?”

Lê Hưng Hưng đau lòng vì em gái của mình, vẻ mặt không vui nói: “Em còn dám nói, sự tình của em, dọa tụi chị sợ chết khiếp”

“Thật xin lỗi.” Lê Đồng Đồng cắn môi dưới xin lỗi.

“Không phải lỗi của em.” Lê Hưng Hưng rót một chén nước cho Lê Đồng Đồng. “Là cái Trương Chí Minh chết tiết kia. Em yên tâm, anh đã an bài người trong võ quán đi đánh cho hắn ta một trận rồi, hơn nữa.” cô không có hảo ý mà cười vài tiếng.

“À?” Lê Đồng Đồng không hiểu nháy mắt.

“Hắn chẳng những bị đánh giống như đầu heo giống nhau, hơn nữa em rể tương lai rất lợi hại ah! Chẳng những an bài luật sư kiện hắn cho hắn ngồi tù, còn phải đi điều trị tâm lý, chứng minh tinh thần hắn có vấn đề, cả đời đều phải tiếp nhận trị liệu.” Lê Hưng Hưng tuy nhiên lần thứ nhất nhìn thấy Nhâm Duy Kỳ, nhưng nhin không được giờ lên ngón tay cái.

Lê Đồng Đồng nghe Lê Hưng Hưng kể ra chuyện đã xảy ra, nguyên lai cô hôn mê hai ngày một đêm, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ách. Hành động của mọi người có thể hay không quá là nhanh đâu? Cái người bị hại như cô còn không có lên tiếng, mọi người liền vội vàng thay cô báo thù?

“Còn có, em biết rõ Lê Tiểu Tiểu đã làm nên trò gì sự tình sao?” Lê Hưng Hưng chắc chắn tán thưởng lấy, “Con quỷ hút máu như Lê Tiểu Tiểu, phá lệ xuất ra tiền riêng chính mình, âm thầm đi thám thính quan tòa nào thẩm án, gọi quan tòa tăng thêm hình phạt cho Trương Chí Minh!”

Cái này hình như không tốt lắm?” Lê Đồng Đồng đột nhiên cảm thấy mọi người xử phạt có chút nặng.

“Không tốt cái rắm!” Lê Hưng Hưng khó chịu mà phun một tiếng. “Tên vương bát đản kia ai không trêu, dám trêu đến chị em Lê gia, chị không có đem hắn đánh thành tàn phế cũng không tệ rồi.”

“Chị hai.”

“Được rồi! Em cũng đừng hảo tâm nữa, cái loại người này phải có được giáo huấn, bằng không hắn cho rằng phụ nữ dễ khi dễ như vậy đó?” Lê Hưng Hưng vỗ vỗ bả vai Lê Đồng Đồng. “Chị đi gọi em rể tiến đến, hắn đang cùng ông xã của chị nói chuyện phiếm.”

Lê Đồng Đồng lại không kịp ngăn cản, Lê Hưng Hưng liền đi ra phòng bệnh, không bao lâu, Nhâm Duy Kỳ đi đến.

“Này!” cô cho anh một cái ôn nhu tươi cười.

Nhâm Duy Kỳ không nói gì, chẳng qua là đem cô ôm vào trong ngực. “Thân thể có hay không ở đâu không thoải mái?”

“Em rất khỏe.” cô an tâm mà dựa vào trong ngực anh. “Hôm nay anh như thế nào không có dạy học?”

“Không muốn đi.” anh ngồi ở mép giường, tuần nhan ôn hòa lại biểu hiện ra biểu lộ lãnh khốc “Cho dù ân sư nói anh lấy oán trả ơn, anh cũng không oán, bà xã tương đối quan trọng.”

“Em mới không phải bà xã anh.” cô chu cái miệng nhỏ nhắn, kháng nghị nói.

Anh vừa rồi không có cầu hôn, không tính!

“Ừ.” Nhâm Duy Kỳ thay đổi ra một cái nhăn kim cương, không để cho cô mở miệng đáp ứng, liền trực tiếp đeo lên ngón áp út của cô, lớn nhỏ vừa vặn.

“Không có thành ý.” cô ai oán mà nhìn qua anh.

Anh nhíu mày “Không lấy chồng cũng không được. Anh có ý định tại Paris cử hành hôn lễ của chúng ta.”

“À?” Lê Đồng Đồng có chút ngạc nhiên. “Vì cái gì?”

“Thứ cho anh bá đạo vô lý.” Nhâm Duy Kỳ xuất ra một bên tư liệu đã chuẩn bị xong.”Anh vì em thân thỉnh sở nghiên cứu tại Newyork, cho nên đợi đến lúc chúng ta kết hôn xong, liền cùng một chỗ bay đến Newyork hưởng tuần trăng mật, sau đó lại để cho em hoàn thành việc học.”

“Thế nhưng là.” về mặt Lê Đồng Đồng không có chút vui mừng nào, ngược lại nhíu mày. “Vậy công việc của anh đâu?”

“Không có công việc, anh như thế cũng nuôi dưỡng được em rồi.” Anh vỗ nhẹ gương mặt của cô. “Anh chỉ muốn mang theo đầu óc của anh, mặc kệ đến một quốc gia nào, liền có thể kiếm tiền.”

Lê Đồng Đồng rất cực triển khai nét mặt tươi cười, nhìn qua con người bá đạo của Nhâm Duy Kỳ có vô hạn thâm tình. “Chúng ta nhất định phải rời khỏi Đài Loan sao?”

“Anh không muốn em ở lại chịu người khác chỉ trở, mấy ngày nay truyền thông một mực đuổi theo em chạy, là anh đem tin tức ngăn lại, lại để cho em lặng lẽ chuyển viện, muốn làm cho em hấp thụ ánh sáng.” Tâm cơ của anh tuy nhiên thâm trầm một chút, mục đích lại là vì bảo hộ yêu mến người phụ nữ của mình.

“Cho nên anh mới chịu ở nước ngoài cử hành hôn lễ?” Lê Đồng Đồng nháy mắt mấy cái, cuối cùng hiểu rõ dụng tâm lương khổ của anh.

“Yên tâm, đợi em quay về Đài Loan, lại mời mấy người bạn bè của em sau. Hôn lễ tại Newyork, sẽ mời đến người nhà em cùng người nhà anh, như vậy có thể chứ?” anh từng cái giải thích cho cô nghe.

“Không thể.” cô chu cái miệng nhỏ nhắn. “Em còn có một việc không hài lòng.”

“Việc nào?” anh nhướn lông mi nồng đậm.

“Em còn chưa nói muốn gả cho anh.” cô chơi xấu nói.

“Vậy thì xin hỏi, Lê tiểu thư muốn như thế nào mới nguyện ý gả cho anh?” Anh hỏi lại.

“Anh còn không có cầu hôn.”

Cô vẫn chưa nói xong, anh liền một chân quỳ trên mặt đất, tại trong phòng bệnh hướng cô cầu hôn.

“Đồng Đồng thân ái, anh nguyện ý nuôi dưỡng em cả đời, yêu em cả đời, em nguyện ý gả cho anh chứ?” Cầu hôn của anh là lời kịch rất thực tế, bởi vì anh muốn cô vô lo vô nghĩ mà gả cho anh.

“Nguyện ý.” Cô rất dễ dàng đành, cho nên không có bất kỳ làm khó dễ liền gật đầu.

Bởi vì đối tượng là anh, cô mới không cần cân nhắc đâu!

Anh đứng dậy cho cô một cái thật sâu ôm, bàn tay lớn chăm chú chế trụ tay nhỏ bé của cô, vĩnh viễn không hề rời đi bên cạnh cô.

Hạnh phúc của bọn họ sẽ một mực kéo dài nữa, trở thành kết cục vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-gheo-em-toi-nghien>